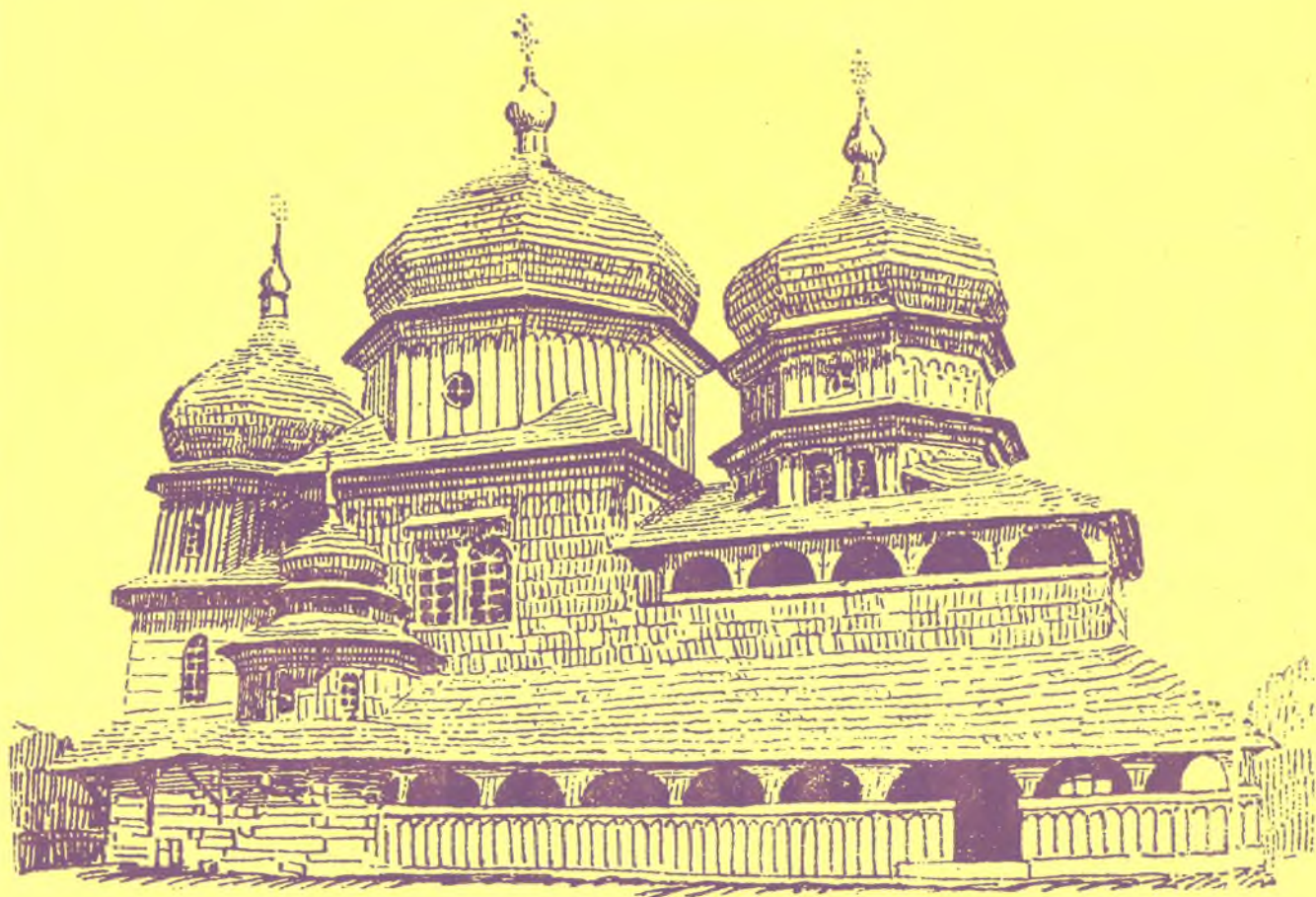

OUR LIFE
НАШЕ ЖИТТЯ

Ч. 4

Квітень

1951

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК VIII. КВІТЕНЬ 1951 Ч. 4

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць

Редагує редакційна колегія

Листування й передплату висилати на адресу:
866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Передплата у Злучених Державах \$2.00 річно, на пів року \$1.25. В Канаді \$2.50 річно, на пів року \$1.50. Поодинокі число 25 центів.

Рукописи просимо присилати чітко переписані на одній сторінці паперу. Редакція застерігає собі право скорочувати рукописи. Надісланих рукописів редакція не звертає.

ЦІНА ОГЛОШЕНЬ

1. 2" × 1 кол. 2.00		4. 2" × 2 кол. 4.50
2. 3" × 1 кол. 3.00		5. 3" × 2 кол. 6.00
3. 4" × 1 кол. 4.50		6. 4" × 2 кол. 8.00
7. 3" × 3 кол. 10.00		

При річних оголошеннях даємо 20% знижки.
Замовляючи, подати тут зазначене число.

OUR LIFE

VOL. VIII APRIL 1951 No. 4

Monthly publication of the Ukrainian National
Women's League of America, Inc.

866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Edited by Editorial Board

Subscription in the United States \$2.00 per year
— \$1.25 for 6 months. Subscription in Canada
\$2.50 per year, half year \$1.50. Single copy 25c.Entered as second class matter July 8, 1944,
at the Post Office at Philadelphia, Penna.,
under the Act of March 3, 1879.

З М І С Т

Л-ка: Великий День	1	Н- Костецька: Гей, чи чули, чи видали	11
Олена Кисілевська: Христос Воскрес	2	Стефа: Влаштуємо мешкання	12
Л. Бурачинська: Писанчарки в Америці	3	Українська вишивка	12
„Писанка“ на рятунок брата і сестри	4	С. С.: Краємо печиво. Як варити і пекти	14
Улас Самчук: Великодній гість	4	Gloria Surmach: What do you know	15
І. Б.: За порадою тети Мілі	6	Annette L. Kmetz: Silver leaves falling	17
С. Парфанович: Пройдений шлях — мета перед очима	7	An open letter	17
Вістки з Централі. Посмертні згадки	8	Л. Б. Міжнародня Жіноча Рада	18
Нашим малютам	9	І. Книш: Великі роковини	18
		При громадській роботі	20

Оформлення окладки—П. Андрусів

Рисунок на обгортці: Церква св. Юра в Дрогобичі, 1604 р.
Із праці В. Січинського: Памятки української архітектури

Великий День

Великий День Воскресення більш як коли наводить безліч споминів і нових сподівань. Дужче як коли чарівний звук „Христос Воскрес“ будить у нашій душі великі бажання, що їх сірина буднів пригашує, за-тягає серпанком невідрадної дійсності.

Кожного року з пробудженням весни День Воскресення пригадує родові людському, що Ісус переміг через посвяту, і що у тій посвяті є надія для всіх угнетених, уярмлених і поневолених.

По важкій невдачі після першої світової війни що глибоко ранила наш свободолюбний народ, прийшли дні зневіри. Знеохота оступила зболілі душі, висилена надмірним зусиллям українську націю. Та не надовго. Знову зажеврила віра, знову пішли гарячі речі про способи осягнення Великої Меті. Пішла праця до цілі, зродилась наново віра у свої власні сили. Клали підвалини під велику святиню воскресення нації до волі. Ввижався світанок Великого Дня України.

Та ось прийшла і друга світова війна, ще жахливіша як перша, спалила землю українську вогнем страшнішим пекла, тюремні мури у Східній Європі ще поширились, і кати червоні закували Україну у ще гірші кайдани.

Розбитий на душі й тілі народ України, могло б здаватися, вже ніколи не підведеться, не розпалить вогню святого.

Однак „не скує душі живої, ані слова живого“ в народі, який має незламну віру в життя майбутнє, бо й тепер, після найстрашнішої руїни в історії українського народу, серед найбільш несприятливих, жахливих умовин іде кривава боротьба на українських землях, і перелякані вороги наші кладуть нові камені, щоб придавити національний визвольний рух на Україні. Народ живе і вірить у перемогу правди над

неправдою. По всьому світу розкинуті діти страдальної України, працюють щоб допомогти своїй батьківщині у її непереможних змаганнях до визволення.

У день Воскресення Христа віра українського народу стає ще могутніша, що так само як воскрес Син Божий після хрестного шляху і розп'яття воскресне й Україна після своєї

Голготи. Нехай же ця віра у перемогу через посвяту увіллє у наші душі ще більш завзяття до праці, до організованого чину, що наблизить і прискішить до воскресення вільної незалежної соборної української Держави.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Л-ка

ІЗ СВІТЛИМ ПРАЗНИКОМ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

б а ж а є м о

ЧЛЕНКАМ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ,
НАШИМ ДРУЗЬЯМ І ПРИХИЛЬНИКАМ
І ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ

ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ

ХРИСТОС ВОСКРЕС! — ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Головна Управа СУА
Редакція Нашого Життя

Христос Воскрес!

Управа Світової Федерації Українських Жіночих Організацій вітає об'єднаних у Федерації централь, як і всіх членок жіночих організацій та все українське громадянство розсіпане по всьому світі — християнським українським привітом

Христос Воскрес!

Старим нашим звичаєм символічно ділимося з Вами священним яйцем та бажаємо щасливих свят і спокійного празника Воскресення Христового!

Всі ми, яким доля дозволила знайти захист у вільних країнах, лиймо думками на нашу Рідні Землі, силою любови й спільних почувань ламаймо залізні забори, якими ворог відділив нас від нашого многострадального народу, луймося одними почуваннями з нашими переслідуваними ворогом сестрами й братами, з нашою непереможною Українською Повстанською Армією, в одно і скажимо їм: наші думки, наші

серця й гарячі почування — з Вами!

Нехай велика відвічна правда, — що по Голгофті, муках і терпінні приходить перемога добра над злом, — кріпить Ваші сили і впливає в Ваші душі певність, що вже недалекий кінець страданням українського народу, що великі жертви крові й життя, які складає наш народ у довголітній боротьбі з ворогом, не підуть на марне, а допоможуть визволитись Україні з кайданів і причиняться до визволення других неволених більшовиками народів і відвернуть страшну небезпеку більшовицької неволі, що висить сьогодні чорною хмарою над цілим віруючим в Бога світом!

У цих радісних воскресних днях, в яких наша свята віра наказує нам очистити свої серця зі злоби й ненависти, вчить прощати собі взаємно провини, так як Христос простив їх своїм ворогам — нагадаймо голос, яким звернувся до нас перепо-

лений кров'ю героїв Рідний Край і героїська УПА: «звиваючи Українців, де б вони в світі не жили, об'єднатися щирим, нелуканим серцем і працювати для святої справи так як цього вимагає від нас велика рокова хвиля, в якій важиться доля України».

Ми, жінки, дали вже доказ зрозуміння завдань сучасної доби, створивши Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій і першим головним завданням СФУЖО поклато собі об'єднання і скоординування всіх організованих жіночих сил для помочі й оборони визвольним змаганням українського народу.

Заклик Рідного Краю ще більше пригадує нам те. Нашим обов'язком є концентрувати свої сили біля СФУЖО і спільно, об'єднано працювати для щастя свого народу, для воскресення волі й правди на наших рідних землях!

Олена Кислевська

Писанчарки в Америці

Наші переселенки, що кількадесять літ тому прибули сюди — привезли враз із тугою за рідним краєм — замилювання до рідних звичаїв, до традиції. Одним із них була Великодня писанка, що прикрашувала свято Христового Воскресіння. Як же це відбутися йому без писанки? Та написати її не було так легко. Приїжджали зовсім молоді дівчата, без вправи й досвіду. Де добути краски, віск, писальце? Багато з них походило з околиць, де вже й занехали були писання писанок. Але туга за своїм і глибокий естетичний зміст поборює усі перешкоди. Молоді жінки вчилися одна від одної, переймали взори, підшукували краски. Так дуже хотілось винести в пасківнику до свячення — окрім краевого печива, також декілька писанок.

А коли американська українка осягнула ту писанку — з подивом зауважили й оцінили її чужинці. Багатство взорів, знаменита техніка рисунку, добір красок були одинокі в своєму роді. Українська писанка набирала розголосу. На виставках народного мистецтва виставляли її, а то й демонстрували спосіб писання перед відвідувачами.

Технікою наших писанок почали цікавитись. Покази писання писанок влаштовують тепер Інтернаціональні Інститути. Газети й журнали приносять у Великодньому числі світлин наших писанок. За українською писанкою починають шукати американці, як за особливою святковою принадою.

Це й зо свого боку викликало реакцію в українських кругах. Писання писанок поширюється щораз більше. Із широкого круга писанчарок вибивається кілька здібніших. Кожна більша місцевість має вже свою вправну писанчарку, як Марію Процай у Міннеаполіс, Марію Білецьку в Клівленд, Анну Бодак у Брукліні, Марію Черибу в Дітроїті й Софію Василенко у Філадельфії. Починає писати й молодше, тут народжене покоління. Дочки Ма-

Ганна Бодак, голова 21 Відділу США в Брукліні демонструє на виставці писання писанок

рії Процай "Procau Daughters" відомі вже серед американців як писанчарки, а Еліс Василенко йде також слідами своєї матері.

Не будемо тут входити у якість і розподіл їхніх писанок. Це вимагало б довших дослідів, які дали б напевно цікаву студію. Варто подумати над тим, як і над виставкою писанок усіх згаданих угорі писанчарок. Покищо тільки слід відмітити цей цікавий факт, що наша переселенка привезла з собою і розвинула таку важну галузь народного мистецтва. Можливо, що ми не вичислили всіх замінливих писанчарок і їх є значно більше. Та з часом можна буде устійнити де вони знаходяться та як пишуть.

Оттакий стан застали новоприбулі, що переселились сюди недавно. Ніде правди діти — писання писанок у нас занепадо й на скитальщині писанка була рідкістю. І з якою радістю попитали всі тут цей милий Великодній звичай!

Із запалом та замилюванням взяли також новоприбулі за це діло. Радо уділили давні переселенки поучень та вказівок. І хоч нові життєві умови важкі й непригожі для творчости, проте пишуть уже й новоприбулі. Між ними вже вибиваються талонувиті одиниці, що стараються вже свідомо зберігати

ти в писанні регіональний стиль.

Оце замилювання до писанок слід використати і з боку організації, влаштовуючи покази писання писанок. Вивченням зацікавились би напевне багато жінок, а головню доростаюча молодь. І це треба мати на увазі. Писання писанок допомагає легко засвоїти всі відміни українського орнаменту. Мисткинями-писанчарками не будуть усі, але гарну скромну писанку зуміє згодом написати кожна українка.

ВИДАВНИЧИЙ ФОНД

Книжка "Дух Полум'я" приносить цікаві відгуки. Нещодавно пожертвувала централія США три примірники для бібліотеки Федерації Жіночих Клубів у Вашингтоні. Наспіла владувана подяка. Було б побажано, щоб Відділи склали цю цінну книжку в дарунку бібліотекам у своїй місцевості.

Гроші, що напливають із продажі цієї книжки, посилюють видавничий фонд США. Плянється видання праці про Україну та наш жіночий рух в англійській мові. Це послужило б інформативним матеріалом на конгресах та з'їздах жіночих організацій.

Писанка на рятунок брата і сестри

Через стовпці газет перейшов клич ЗУАДКомітету: допоможіть братам і сестрам на скитальщині! Це остання хвилина простягнути їм помічну руку! Велетенська праця, що її перевів ЗУАДКомітет потребує ще завершення. Залишаються ще тисячі людей, здатних до переселення, а сотні хворих і немічних ще потребують опіки.

В заклику зясовані найкращі засоби допомоги. Це є членство осіб і організацій, одноразовий даток, збірка на „писанку“, імпрези, влаштовані на користь „писанки“ Це все є

добре відомі й оправдані способи. Та найважливіше тут — зрозуміння і добра воля.

Українське жіноцтво в Америці дало вже доказ зрозуміння тієї справи. Добру волю виявляли всі ті, що виставляли ашуранси, висилали пакунки, зустрічали новоприбулих. Нехай же в них стане доброї волі й на це останнє зусилля. Ми знаємо — є багато таких, що знеохотились: мовляв — новоприбулі нас розчарували! Нехай вони тепер помагають! А новоприбулі скажуть, що саме тепер влаштовують хату й о-

щаджують кожний гріш. Та це дрібні перешкоди. Ми не допомагаємо людям тому, що вони нам подобаються чи ні, а тому що вони українці в потребі. А наше мешкання може трошки почекати в обличчі великого обов'язку. Рятуємо людей, що виставлені на загибель і тут повинні замовкнути дрібні непорозуміння.

Недалекий вже гомін Великодних дзвонів нехай пригадає нам, що наша допомога може відвалити камінь горя та допомогти віджити тим братам і сестрам, що сьогодні переносять муки!

Улас Самчук

Великодний Гість

(Памяті незабутньої Хариті Кононенко)

Великдень 1942 року провів я в камері 16 рівенської в'язниці. Це було в найнижчому, підвальному поверсі, де містилися цивільні в'язні. Три верхні поверхи були заняті советськими полоненими. Понура, вузька щілина, під самою стелею, у рівень із землею квадратове віконечко, товсті ґрати і подвійна густа сітка затягають його простір. На стінах різнобарвний грибок-пліснява і моторошно-зловіщі відбитки долонь, пальців та різних потьоків. Кажуть, що перед відходом советів тут замордовано кілька десятків людей.

Попав сюди за статтю „Так було, так буде“, вміщену в редакційній мною газеті „Волинь“. Мені загрожено вивозом до концентраційних таборів, бо крім статті, німці мали на мене цілу купу доносів. Про це дбали конкуруючі наші партії, різні темні люди і взагалі Юди, яких у такий час не бракує. Я

знав, що це таке німецький концентраційний табір воєнного часу і завзято боронився проти такої „привабливої“ перспективи. До того за мене старалося багато наших організацій, урядів, громад, окремих осіб, включно до покійного, світлої пам'яті, Митрополита Шептицького. Це все подавало мені деякі надії і я з величезним напруженням чекав закінчення свого слідства.

В такому стані застав мене Великдень. Було подвійно прикро. Це мав бути мій перший Великдень на рідних землях, після п'ятнадцятилітнього скитання на чужині. Свято, рідні люди, знайомі: і враз на тобі!

Але я не падав духом. Перед моїм вікном іззовні завжди стояла купка виснажених тифом і голодом полонених із нашої в'язниці. Вони гукали на мене через сітку: — Пан релактор! А, пан редактор! Запойте! (Заспівайте). І я співав їм. Осо-

бливо подобалась їм пісня „В Закарпатті радість стала“ і моя улюблена „Ой, п'є вдова, гуляє, на смерть вдова не дбає“. Ці й інші пісні співали ми іноді цілим коридором, повистромлювавши голови з великих кормушок у дверях. Наша внутрішня варта складалася з советських полонених-парашутистів, які не дуже нам докучали, а до мене вони мали особливий сентимент, бо часто діставали від мене щось попоїсти.

Жеврїла маленька надія, що на Великдень мене випустять. Але минули дні, прийшов і Великдень, перший день, другий — дарма. Туга гущішає, погані думи н'як не покидають голови. До всього нам зовсім забронені побачення. Я сидів (порядком винятку) у камері „нурфюр дойче“, тобто в камері для німців. Тут не така тіснота, а до всього ми маємо, хоч дуже погані й вошиві, а все таки ліжка.

Перші два дні Великодня минули в чеканні. Гнітюча, тверда, тяжка туга. Навіть тяжко співати, — ніяк його не співалося. Але третій день приніс деяку розвагу. В полудень нараз почали зганяти на подвір'я всіх полонених. Ми, розуміється, сторчимо у вікні і кожен намагається щось там побачити. Полонених уставляють шерешами. Це був дуже ранній Великдень, десь 12. квітня, під ногами болото з приморозком, полонені дуже часто не мали ніякого взуття і ми бачимо їх босі ноги за вікном. Але їм роздавали по куснику паски, по двоє крашанок і по куснику ковбаси. Хтось, чутно, говорить до них промову, здається, наш священник і між тим передімною мигнула постать моєї доброї знайомої пані Хариті Кононенко.

Харитя Кононенко, відома громадська діячка, стояла в той час на чолі нашого допомогового комітету, що перед тим мав назву Український Червоний Хрест. Німцям ця назва не подобалась, бо нагадувала на деяку державність і вони її заборонили. Але ця праця комітету була дуже велика. Пані Харитя, разом з іншими панями — Галиною Варваровою, Пашківською, доказували чудес. Організували велику громадську їдальню, велику кухню. Цілі валки возів з харчами стікалися зо всіх довколишніх сіл із продуктами. Допомога голодуючому Києву, а особливо ті полонені, яких було безліч і які гинули на очах від тифу і голоду і яким треба було допомогти. Харитя щодня відвідувала табори полонених, а їх було в Рівному три. Для того треба було великого забезпечення перед тифом. Пані Пашківська, не дивлячись на обережність, все таки захворіла і померла.

Пані Харитя була невтомною, вічно занятою, вічно повною гарячого бажання допомогти тим, що допомоги потребують. І таких було тоді безліч. І от вона й тут, у цей час, між цими особливо бідними людьми. Вона роздає їм той шматок паски, їхні руки тримтять, їхні уста вимовляють подяку. Ми за своїми пратами дякуємо тій жінці, тій дорогій, благородній людині. Дякуємо за тих людей, бо

їх становище було тяжчим, ніж наше, не дивлячись, що ми в'язні, а вони всього лиш полонені.

Переживши це гарне видовище, ми сиділи, або ходили і живо обговорювали подію. Згадували своїх дома, згадували минуле, коли ми могли бути між своїми в цей час. І враз нашу розмову перебиває несподіваний і невчасний брязкіт замка. Двері відчиняються і на порозі... Харитя! Яким чудом? Це ж рішуче заборонено! Може це привид? Ні. Це вона Харитя, усміхнена, свіжа, чисто одягнена. Кидаюсь до неї і — Христос Воскрес! Яке то бу-

Харитя Кононенко
Свіглина з 1941 р.

ло виняткове — те Христос Воскрес! Мої співв'язні ридують мов діти. Харитя держить на руках два кусники тієї самої паски, яку перед хвилиною роздавала полоненим. Очі її залиті сльозами. Вибачається, що не принесла нічого кращого, бо ж не вірила, що їй вдасться побачитись. За її плечима стоїть грізний начальник в'язниці, але він тепер зовсім не такий грізний. Не кричить, не матюкається, а задоволено, зовсім по людськи, посміхається. Я швидко і плутано намагаюсь переконати Харитю, що не подарунки мене тішать, а вона сама, такий винятковий гість, така чудесна з'ява. — Не журіться, — нарешті приходить вона до слова. За вас у ці дні випито стільки тостів, як ніколи. Ведеться велика акція за

вашим звільненням і всі вірять, що все буде гаразд. Кріпиться і мужайтесь! — Ну, але як же ви сюди попали? Як? Як? Як? — Дуже просто, — і вона посміхнулась. Я звернулась ось до начальника, що хотіла б бачити ще одного в'язня, а він, навіть не питаючи кого, повів мене просто до вас...

Ох, незабуття Харитю! Це не було так просто. Це ти, своєю великою любов'ю до людини так просто відчинила замок цієї в'язниці. Тому начальникові, за його вчинок, могли забрати життя, але він видно в цей час про це й не подумав. І тому це сталося так просто.

Це було так коротко, бо начальник все таки наглив. Він, видно, боявся. Двері зачинилися і з'ява зникла. Я ще довго стояв біля замкнених дверей, бо не хотілося відходити з того місця. Після ми всі поділили ту паску, їли, очі наші світилися. А потім ми знов співали, перед моїм вікном стояли полонені, я їм співав: „В Закарпатті радість стала, Україна там повстала“ і не знали вони, мабуть, чому мені так весело співається.

Рік пізніше, в тій самій в'язниці, та сама Харитя, але вже не як гість, а як в'язень сиділа і чекала розстрілу. Їх була ціла група. Ніхто не міг її відвідати і ніхто не міг їй допомогти. І коли прийшов той день, Харитю вивели разом з іншими. Вона знала куди їх ведуть, але вона була спокійна. Оповідують, що вона казала всім своїм співмандрівникам у життя вічне: — Не бійтесь! На нашій крові повстане Україна, а наше життя само по собі нічого не варте. І гордо відійшла на страту. Її тіло разом з іншими спалено у лісі біля Рівного.

Незабуття Харитю! В моєму житті немає Великодня коли б, розговляючись, я не згадав Тебе. І цього Великодня, з далекої Канади посылаю Тобі: Христос Воскрес! Бо ти для мене не мертва!

Окружна Рада СУА у Філадельфії
переводить показ писання писанок
у дні 12. квітня в Централі СУА
866 Норт 7-ма вулиця.

За порадою тети Мілі

Тета Міля на кожний клопіт знала дати раду. Невелика ростом, з дрібними руками й ногами, все чинна, роботяща, усміхнена, ввічлива до всіх однаково, хто б то не був. Золоте у неї серце, золота рука. Хоч у неї не було майна, все знаходились дарунки для дітей на Миколая — своїх, кам'яничних і призабутих у інституті, ба, навіть для чужих, що у той день до неї зайшли. Неодна своячка мала в неї конто, як до „першого” не ставало на прожиток. Всі знали, що в потребі не заведе, а десь із якоїсь шухляди витягне „позичку” і порятує. Як кір не хотів висипатись малому Юркові, тета Міля знала раду; як Марті прищі чолю покрили неначе горохом — дала зілля пити, що його вона тільки знала. Професор від математики „піпчив” Славка і тут теж допомгла інтервенція тети Мілі. Для всіх мала час, хоч господарка великої хати тільки на ній спочивала. А вже варила і пекла як артистка. Звичайна крупкова лакоминка виростала у формі неначе великодна баба, душена бараболя смакувала як найкращий крем.

І прийшов для мене трудний час. Такий рік зачався, що ніяк не кінчився клопіт. Ціла серія неуспіхів пригнобила мене, вже життя не було миле. Всі, навіть найближчі мені, докучали, ішли на нерви. Подразнена і вже дійсно безрадна, зайшла случайно до Тети. Її також літа не пощадили. Схорована, маленька постань губилася у старомодному фотелі.

„Зміни зачіску!” — були її перші слова, коли я привітала її своїми клопотоми.

Хіба вона вже здитиніла, не розуміє, що в мене в душі діється?...

„Усміхнися!” — упав другий наказ.

Не встигли розговоритись, коли прийшли другі люди, сусіди. Мені нецікаво і ніяково було довше оставатися. Прощаючись, тета дала знов наказ:

„Не забудь, що я тобі казала!”

Овва! Тільки ради! Мабуть старість і найбиштриший ум нівечить. Шкода! Краще було не

бачити її, не псувати собі образ у всемогучої у раді тети, тієї з молодечих літ.

Увечорі, вичісуючи волосся, пригадала я собі наказ тети і зовсім підсвідомо глянула у дзеркало — механічно, не думаючи, уклала нову зачіску. Зовсім незле виглядає! Сама не знаю, звідки з'явився усміх на устах!

Ранок застав мене гей би легшою. Добрий настрій, давно призабутий, збудив мене з отупління. І нова зачіска вийшла краще, як у вечір. Моя голова має зовсім добру форму, подумала, вже й одіж кращу вибрала, пригладила, надягнула і ціла неначе випростувала себе. Плечі стали прямі, ноги елястичні. В дорозі до праці сонце кинуло мою силуетку в скло вистави. Що то? Чи дійсно я ще добре виглядаю? Очі тих, що мене минали, не були такі байдужі, як ще вчора.

Тето, чи ти дійсно дала мені добру раду? Клопоти ще не зникли з мого життя, але куди легше було з ними дати раду. Поволі неначе злагідніли. Розбилася натуга удару невдачі на дрібні, менше болючі ударення. Знатура гуртувалися дефензивні сили, а піддержані заощадженою психічною передишкою, перейшли в короткому часі до свідомого наступу.

І сталося чудо! Наступив зворот, переломився ланцюг невдач. І я дійсно щиро сміятись почала.

Ти, тето, велика філософка! Скільки то можна усміхом змінити! Як багато собі особисто допомгти, скільки непорозумінь у хаті, на праці, у громаді усунути, як підійдеш до спірної справи з добросердним усміхненим наставленням. Усміх витягне злість і злобу накипілу в дискусії, як бібула чорнило. А вже на сухо — кожне чорнило під неутралізатором — зрівноваженим обопільним порозумінням — зникне.

Добре, добре! Але звідкіля взяти ту рівновагу? Де є джерело того усміху? Звідкіля черпати силу до цього?

Та ж ясно! Змінити зачіску! Навчитися шукати джерела доброго настрою у собі само-

му. Дивитися на сонце, на світ ясними, незакаламученими очима. Шукати джерела вдоволення у дрібницях щоденного життя. Так як лікарство беремо тричі денно по їжі, щоб вилікувати улькус чи ревматизмові помочи, так знайдім тричі денно з будьякої щоденної події причину до доброго настрою.

Тяжко рано встати до немилої і непривичної роботи — дуже тяжко! Але як чудово сонце світить. І як запахла свіжа кавка! Скільки думок, відірваних від сірої дійсності насуне той аромат на екран уяви!

Дякую Тобі, Господи, що живу й можу розпочати новий день! Передо мною ще кілька днів, а потім неділя. І чи не найдемо усміху?

Поволі, при психічній дисципліні, щоденна давка доброго настрою зможе перемінити нас зовсім. І непомітно оточення теж до нас приноровиться. Наш усміх найде відблиск у хаті, у громаді.

Тето! Кожна галузка, кожна билина, заціплена твоєю рукою, пускала коріння і пишалась квітами на твоїм вікні. Ти заціпила мій усміх. Скільки він поміг мені у моєму житті!

Блаженні сумні, бо такі втішаються! Щасливі ті, що розуміють тих, що не вміють знайти радості у житті і зуміють їм допомгти, зуміють навчити їх сміятися.

Блаженна ти була, тето!

І. Б.

НОВОПРИБУЛА СТУДЕНКА ІНФОРМУЄ

В часописі „Ді Ріпаблікен Гералд” із 17. лютого, що виходить у Вайноні, Мінн. появилася розмова трьох чужинних студенток із представником газети. Одною з них це українка Володимира Дорошенко, що вчиться в каледжі св. Тереси там же. Оповідання її присвячено найбільше місця й уваги. Молода дівчина зясувала причину своєї мандрівки, зхарактеризувала большевицький режим, що його пізнала підчас окупації Галичини і розказала обширно про геройську боротьбу нашого підпілля на Україні.

Рівнож часопис „Сент Пол Санді Пайонір Прес” перевів із нею розмову. Обидва часописи подали її світліну.

Марія Ясінська, голова 23 Відділу США і Філії США в Дітройті

Такі думки насуваються коли говорите з провідницями всіх наших Відділів — не тільки одного, 23-го в Дітройті. Бо ви слухаєте як вони розказують про своє життя в дома серед недостатків і темноти початків цього століття на наших селах чи містечках і думаєте: який шлях пройшли ці жінки відтіля — до великих міст Нового Світу і до осягів в своїй суспільній праці! Яка ж мета мусить присвічувати їхнім очам, коли вони не розгубилися й нерозтратили своїх природних талантів, тільки зібрали їх і віддали на користь організації, а з нею й народові. Йому, що десь там в їхніх дитячих споминах залишився, як хтось жалкий і бідний.

Так ото, ви говорите з головою 23 Відділу у Дітройті панною Марією Ясінською і запитуєте: хто вчив вас суспільно працювати? Вона розкаже про себе. Але так само можна думати, що це про якусь іншу жінку. Шлях їх всіх однаковий.

— Я приїхала по першій війні. Мене властиво освідомили поляки. У Львові була польсько-українська війна, а ми на підльвівському селі цілою душею й усіми силами були в війні. Ми шили, ми допомагали, приносили одяг і їду. Але незабуття це була подія, коли до

Пройдений шлях — мета перед очима

нашого села привезли вбитого у Львові стрільця і справляли похорони. Потім польські літаки над Львовом і польський прапор на читальні. Ми зірвали його й заховали десь у полові. Шукали, допитували

Але я не могла довше терпіти неволі. До мене писав з Америки хлопець, що теж туди поїхав по війні. Мій теперішній чоловік. І я поїхала шукати іншого краю, кращої долі.

Дітройт. Вже з тристатисячного села росте швидко в міліонове місто. Вже через прерії і багна біжить асфальт і зачинають миготіти мозайки світел. Ще на середній Вудворд і Дж. Кампу вечорами жаби виводять концерти в прибічних багнах. Але життя біжить невтомно, типовим американським темпом.

Працює у фабриці, а вечорами ходить до школи, вчиться англійського, шиття, варення. На спілку з чоловіком виховують дітей і працюють обое в фабриках.

— Хто вчив нас суспільно працювати? Ми самі вчилися, одна від одної. А там приходили газети й книжки з краю і приїжджали люди.

Робили все, про що чули читали, все на те, щоб добути гроші.

Гроші, і гроші, і гроші.

Їх слали в край на всі його потреби — чи то були політвязні, чи шпиталь, твори Кобилянської, сироти і старці, жіночий журнал, Закарпатська Україна, Союз Українок у краю, дівоча бурса і багато, багато інших справ. Всюди, де треба було, ці жінки слали гроші й помагали. Вони відкликувалися на всі заклики й на кожную ініціативу.

— Що робимо тепер? Те що досі: даємо різні імпрези і збираємо гроші. Улаштуємо різні свята й імпрези, щоб піддержати духа патріотизму і не да-

ти заснути душі серед буднів чужини. Чуєте про УПА, Національну Раду, скитальців, Американський Червоний Хрест, інвалідів, твори Лесі Українки, а передовсім про школу. Перед очима стає величава будівля з галею, якої ми навіть у краю не мали і в великих містах. Недавно було посвячення. Немалою сумою причинилися до будови жінки. Як уже не іншою імпрезою то бінгом. Муравлині зусилля, щоб видвинути й удержати рідну школу.

Кидаєте оком на стовпці цифер, що вам показує звіт: та найважливішої позиції там нем: І запитуєте: Скільки вас сповнює цю працю?

Кажуть: Сто. Дивуєтеся: Не тисячі? А де ж решта? Де новоприбулі? Чотири — каже пані Ясінська із стидливим усміхом. Справді якось стидно. У Дітройті ж велика нова імміграція. Де ж ті жінки? Але ж їхні діти потребуують школи так само, а може ще більше як старих емігранток, що вже вспіди виховати своїх дітей. Потребує і школа їх і потребує цілий безмір союзоукраїнської праці. Дрібної, муравлиної, жертвенної, такої, яку впродовж років виконували оці Відділи Союзу Українок. Праці, якої тепер треба дуже і може в ще більшому розмірі, щоб високо держати рідні прапори і причинитися до слави нашого імені.

Але двадцять третій Відділ не розглядається на боки, й не чекає нікого. Він веде далі свою працю. Ведуть її жінки, що про них пишеться й друкується в звітах і міститься їхні знімки і ще більше таких, що їхні імена тихі й нікому не цікаві і їхніх знімок ніхто не містить.

Назви і назви. числа і числа.

Україна в чужині!

Софія Парфанович

СВЯТО НАТАЛІ КОБРІНСЬКОЇ

у 100-ліття її народин і 65-ліття українського жіночого руху — заплановане на осінь цього року, в роковини цієї великої піонірки ми зобов'язані віддати їй поклін і згадати при цьому жінок, які пішли за її кличами й відзначились на громадському політичному і визвольному полі.

Обов'язком кожного Відділу вже тепер замовити салю для врочистого відсвяткування цієї важливої події.

Де є більш як один відділ, це свято має бути влаштоване спільними силами. Це особливо відноситься до центрів, де є Округна Рада або філія СУА.

У цім святі повинно взяти все українське організоване жіноцтво в Америці. Союз Українок Америки має запросити усі місцеві українські жіночі товариства до співпраці й участі.

Матеріал для програми розішле Централія СУА усім Відділам до вжитку.

Філадельфія, Па.

ЕКЗЕКУТИВА СУА.

• Вітаємо новий Відділ 62 у Сан Франціско, Каліфорнії, бажаємо якнайкращих успіхів у праці й дякуємо його ініціаторкам і основницям за їхні труди. Щастя Боже на новім організованім шляху!

• Пані Соня Микитка з Перт Амбой, Н. Дж., пише нам що вона робить старання для оснування нового відділу в околиці Перт Амбою. Пані Соня бувша секретарка Централі СУА мусіла, для порятуння здоров'я, відійти від активної праці, але каже що вже заскучала за організаційним життям. — Радіємо видужанням п. Соні й бажаємо успіху.

• Спасибі урядничкам Відділів СУА що вже прислали квестіонарі, надсилають грошові в плати до Централі та передплати "Нашого Життя" від членок. Просимо при тому, щоб інші Відділи СУА ішли їхніми слідами. Для успішнішої праці в Централі, просимо всі Відділи прислати дальші в плати до кінця травня, бо в червні буде піврічне замкнення і контролю книжок Централі СУА.

• Пані Анастасія Білецька-Федуняк, місто-голова СУА в Шикаго, звідомляє що в найближчим часі виїде до Милвоки,

Вискансин, в цілі завязання там Відділу СУА. Переписка в цій справі ведеться вже.

• Листи з признанням, похвалами й подякою за гарне видання "Нашого Життя" надходять з усіх кутків Америки та інших країв. Ми за них вдячні. Редакція змагає, щоб наш журнал був якнайкращий змістом і виглядом.

• Треба однак зважити, що передплата зосталася та сама, то є 2 дол. річно, хоч видатки збільшилися. Особливої пресової кампанії не будемо проголошувати, але прохаємо Відділи пожвавити датки на Пресовий Фонд, а вже обов'язково дохід із свята Дня Матері призначити для цієї важкої й корисної цілі.

• День Матері будуть обходити Відділи СУА цього року так як було нашим звичаєм. Звертаємося до Відділів з особливим проханням дохід із цієї імпрези прислати на Пресовий Фонд Нашого Життя.

• На прохання членок СУА і прихильників Нашого Життя, кампанія за новими передплатами буде продовжена до кінця травня. У червні будуть вислані нагороди, як було заплановано. Екзекутива СУА.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Після тяжкої недуги упокоїлась у Бозі **Текля Купчик**, 16 березня ц. р. у шпиталі. Полишила в смутку мужа і заміжню дочку Ольгу та сестру Агафію Бербеліцьку. Покійна була активною членкою нашого Відділу від його заснування. Була доброї вдачі і любила правду. Похорон відбувся у понеділок 19 березня з української церкви. Нехай прибрана земля буде для неї пером!

Юстина Смарш,
Секр. 44 Відділу, Бостон.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Дня 9 березня ц. р. відійшла від нас по короткій і тяжкій недугі на вічний спочинок членкиня й урядничка „Жіночої Помочі“, Від. 3 СУА, секретарка **Ева Кобзар**. Покійна займала цей уряд від 1939 року аж до смерті. Ніколи не відказувалася від праці, а найбільше від пожертв. Як тільки треба було якусь справу піддержати, то покійна Ева була перша. Найбільше памятала про „Наше Життя“.

Покійна залишила дочку, заміжню **Мей**, і зятя, **Йосифа Белаша**, сестру **Анастасію**, заміжню **Ковальську**, і брата **Григорія Кота**.

Похорон відбувся 13 березня при численній участі членок „Жіночої Помочі“, Т-ва Демократичний Клуб і Т-ва „Дністер“ та приятелів і знайомих. Майже всі членки Т-ва „Жіноча Поміч“ відпровадили її на вічний спочинок.

Опісля на похоронній гостині переведено збірку, з якої прийшло 69.50 дол. Цю суму розділено так: 20 дол. на „Наше Життя“, 20 дол. на Конгресовий Комітет, 15 дол. на церковну радіо-програму Св. Юра, Н. Й., і 15 дол. на радіо-програму п. П. Задорецького.

Нехай земля їй буде пером, а добра память останеться між нами.

Марія Марусевич

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Співає жайворон з небес:
 „Христос Воскрес! Христос Воскрес!“
 У небо дзвін гуде з села:
 „Христос Воскрес! Йому хвала!“
 В проміннях соняшна блакить:
 „Христос Воскрес! Його хвалить!“
 Журчить струмок — весняний дзвін:
 „Воскрес Христос! — Господній Син!“
 Радіють діти у вінках:
 „Христос Воскрес на небесах!“
 І вся земля, мов той вінок
 З чудових трав, дітей, квіток.
 І в серці радість через край, —
 Воскресло поле, р'чка, гай,
 І лине пісня до небес:
 „Христос Воскрес! Христос Воскрес!“

К. Перелісна

ПЛАКУЧА ВЕРБА

(Легенда)

Плакуча верба була колись гордим, струнким деревом. Високо вгору підіймала вона своє пишне гілля й красувалась проти ясного неба.

„Ніхто не має такого чудового гілля, — казала вона сонечкові. — Я найстрункіше в світі дерево. Я окраса садів”

І сонечко ласкаво посміхалося їй, а небо пестило її...

Та от настав день, коли книжники й фарисеї привели Господа нашого на суд до Пилата. Вони хотіли смерти Христа. Та Пилат, допитавши Його, не знайшов на Ньому ніякої вини й хотів Його відпустити. Але вороги Христа вимагали для Нього кари. Тоді намісник римського цесаря звелів бичувати Спасителя. Жорстокі воїни радо кинулися виконувати наказу Пилатового. Вони поспішили у великий сад, щоб знайти там різок, якими найдошкульніше можна б було катувати Христа. Тут погляд їхній упав на рівні гілочки верби, що гордо височіла серед інших дерев Пилатового саду. Воїни нарізали цілий пук тих гілок і зробили з них різки.

Але верба й не догадувалась, для чого беруть у неї гілки... Та раптом вона побачила, що воїни втягли в сад Сина Божого, зірвали з Нього одіжжю й прив'язали до стовпа. Гостро засвітіли в повітрі вербові різки, й свята кров Спасителя бризнула на грішну землю.

Покірно, як ягнятко, терпів Ісус Христос всі муки катування. Але верба не витерпіла. Вона всіма своїми гілочками затремтіла від жалю й сороч-

РАДІСТЬ УКРАЇНИ

У Великдень коло церкви
 Розцвітають квіти.
 Ні, не квіти, — то маленькі
 Українські діти.

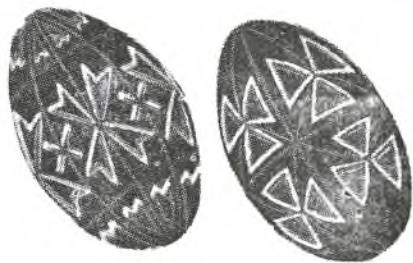
Дівчаточка — мов зозульки,
 Очі — як волошки,
 Б'лявії, русьвії,
 Чорнявії трошки.

Сорочки вишивані,
 Уставки і дуди,
 Обшивочки бузком цвітуть,
 А маками груди.

А хлопчики — мов соколи,
 Горять поясочки,
 Гарасівки повівають
 З обшивок сорочки.

Всміхається ясне сонце
 З високого неба:
 — Гарні діти, добрі діти,
 Таких нам і треба.

Гарні діти, добрі діти,
 Нічого казати —
 Буде ними втішатися
 Україна-Мати!

ПИСАНОЧКИ

Сидить Славка тихо в хаті
 І пильно працює,
 Має віск, рильце і фарби —
 Писанки малює.

Перша писанка красками
 Пишна і багата,
 Якщо добре завариться,
 То буде для тата.

На тій знову я хрещаті
 Взорики рисую,
 А як буде дуже гарна,
 Мамі подарую.

А на тій з листків дрібненьких
 Віночок зелений,
 Така буде для сестрички,
 Така і для мене.

А ще треба хоч десяток
 Гарно змалювати,
 У Великдень коло церкви
 Буде кому дати.

му за те, що її гілля вжили для такої ганебної справи. Вона не мала більше сміливості дивитись у блакитне небо. Сумно попустила своє листя, схилила гілля низько до землі й тихо заплакала.

Люди назвали її потім плачучою вербою й охоче садять на могилах своїх рідних. І шумить вона там, шумить своїм листячком пониклим про страшну неправду, яку заподіяли люди своєму Спасителеві.

ХРИСТОС І ТЕРНИНА

(Побожний переказ)

Колись, давно тернина не цвіла. А про те, яким чином вона дійшла до цвіту, оповідає так побожний переказ:

Римські вояки на домагання жидів-фарисеїв зловили Ісуса і провадили звязаного на допит. Дорога вела з Оливного Городу неуправленим полем, де росла тернина.

І коли Ісус проходив біля одного куща, тернина під подувом вітру діткнулася Його одежі і боляче застоїлася.

Почув Христос, Син Божий, цей стогін тернини, пристанув і промовив:

— Чого так важко зітхаєш колюча тернино?

— Жаль мені і соромно мені, Сину, Господній, що колючки мої ранитимуть Твоє Божественне чоло, бо з терня мого вороги вінець Тобі готують. Це діється проти моєї волі, отже я тому не винна.

Утішився Христос, що тернина Йому спочуває, і сказав:

— Так справді станеться, тернино! Та це воля Господня і вини твоєї в тому не буде. Голову Мою покалічить твоє терня, та вина і кара за те впаде на мучителів Моїх. Твоє милосердя надо Мною і твоє спочуття зо Мною видні Господеві. А твоя невинність буде засвідчена перед усім світом. На знак того, що ти невинна, ангели небесні щовесни обсиплють тебе білим цвітом, мов одягнуть тебе в ангельські сніжнобілі шати. І так буде всім, хто зо Мною спочуває.

І сказавши це, доторкнувся зв'язаний Христос куща і тернина покрилась рясним білим цвітом. І відтоді щороку цвіте тернина й пригадує світові про Христові муки і про свою невинність.

ГЕЙ, ВЕСНА!

Гей, весна, весна,
Мила, запашна!
Теплий дощик з неба впав,
Білий сніг водою став —
Зашуміло, загуло
І річками потекло,
І уже травиця
На обніжку веться.

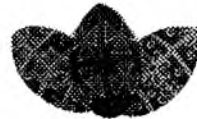
Гей, весна, весна,
Мила, запашна!

Взяв мітелку вітерець,
Позмітав хмарини геть,
Вийшло сонце золоте —
Все збудилось, все росте,
Оре плуг землю
Під ячмінь, пшеницю.
Гей, весна, весна,
Мила, запашна!

Зодягнувся сірий лан
У зелений жупан,
Листом вкрилися гаї,
Заспівали солові,
Засміялись квіти,
Заспівали діти:

Гей, весна, весна,
Мила, запашна!

Р. Завадович

БУЗЬКИ

Прилетіли бузьки,
Сіли на стодолі,
І мостять гніздечко
У старому колі.
Кле-кле-кле-кле-кле!

Калатай нам бузьку
На нашій стодолі,
Пирогів дістанеш
Та із барабол'.
Кле-кле-кле-кле-кле!

ЗАГАДКИ

1. Хто кладе яєчка
У чужі гніздечка?
(вгльгоє)

2. У дворі горою
У хаті водою?
(дїно)

Я перша квіточка,
Блакитна голівочка,
З-під снігу виглядаю
З весною вас вітаю.
(жорлїоцп)

Які ноги, такий ніс,
По болоті ходить скрізь,
Хату на хаті має,
Жабам рахунок знає.
(олявбд)

У нашій хаті

Гей чи чули, чи видали - як паску у піч саджали

Під вечір—у хаті вже сіріє, а під печено на лаві господиня свій крам розкладає. Це вже завчасу вигрівається в нецках мука біла-біленька, у кошику яечка (не на тузіни, а на копи) а в торбинах цукор та родзинки. У куточку притулилась порожня діжа, свіжо вимита.

Завтра велика днина, хоч чари прикликай. Печемо паску! Коби то її вдати! Бо ж із чим вирушити під церкву поміж люди? Коли не буде пишна та румяна, ще й зеленим барвінком завітчана?

Ранок — ледви сіріє, а господиня вже на ногах. Гріє молоко, додає дріжджів, підсипає мукою, ще й цукру трошки домішує. Все це добре розмішає, притрусить зверху мукою та й у теплому куточку скатертю прикриє. Це розчин. Нехай дріжджі в ньому попрацюють та наберуть сили.

Господиня слідкує за їх працею. За часочок у теплому куточку починає щось ворухитись. Притрушена мука потрескала а де-не-де баньки повискакували. Втішена господиня радіє — дріжджі — приятелі працюють!

Дріжджі — чародії це справжні приятелі господині. Живі, маленькі, однокоміркові організми, яких можна побачити лише під сильним мікроскоповим побільшенням. Розмножуються швидко в температурі, зближеній до людського тіла та сильно працюють тоді в муці, молоці й цукрі. Вони втворюють двоокис вугля та алкоголь, які підносять частинки тіста. По певному часі в печі підо впли-

вом високої температури ці організми гинуть, тісто стинається, а й паска вже пухка-пухкенька.

А коли піч зле нагріта, чи тісто запізно туди ввійде, тоді дріжджі працювали задовго й витворився квас. Тісто квасніє.

Треба братись за діло. Додати все інше потрібне — муку, цукор, яечок без ліку та товщу і місити, вимішувати. Під кінець трохи запаху, родзинок, а коли тісто відстає від рук — готове. Знову його в теплий куток, нехай дріжджі попрацюють, щоб наповнилась діжа. Тому й треба їм теплоти і спокою.

Горе всім іншим мешканцям хати! Хоч-не-хоч розбігайтеся, куди кому до вподоби! Бо ні вікна не відкрій, ні дверей не відчиняй, не гукай і не тріскай, бо паска "сяде"

Отже того дня у хаті тиша. Тісто у діжі дожидає слушного часу. Вправне око господині споглядає — то на тісто в діжку, то у піч розпалену. Термометра ж немає! Тут лише склепіння показує, чи піч уже готова. Коли чорне, треба більше підкинути дров, щоб почервоніло, а згодом побілело. Тоді вже тепла подостатком, щоби паска добре випеклась усередині. Треба вогонь вибрати та піч прикрити, щоб дух (температура) рівномірно розійшовся.

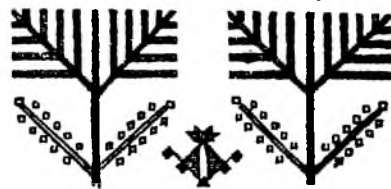
Та в міжчасі діжа вже наповнилась, неначе стогне. Настав час тісто витягати. Не дай Боже його застудити. А то дріжджі розсердяться та відмовлять послуху! А тоді вже не діддешся, щоби паска виросла.

Господиня пасочку виробляє,

УКРАЇНСЬКІ ЗВИЧАЇ В КАНАДІ

По містах Канади уже прийнявся звичай що зорганізоване українське жіноцтво влаштовує передсвяткові базари-виставки, що виставляють наші писанки та традиційне лєчиво. З успіхом переводить це Союз Українок Канади, відділ у Саскатуні. Цього року традиційне підприємство було получене з показом писання писанок.

Писанок до продажі було багато та їх розпродано в дуже короткому часі. Те саме було і з печивом, що його подекуди вже замовляли телефонічно наперед. Найбільше було пасок, бабок і сирників. Базар приносить не тільки дохід, але й знайомить окруження з нашим побутом.

кісочками прибирає, неначе яку красуню та знову в куточок, щоб висока виросла. Коли вже підросла й запишалась, тоді — шусть у піч! Увага!

І ось паска сидить у заперті, а запах щораз дужчий, щораз краший — всім доносить, що паска у печі, паска у печі! А господиня й по запаху вгадує, що там діється, в темних челюстях. Вже й час до паски заглянути. Кине бистрим оком та й уважно й обережно її звідтіля видобуває.

А було колись що витягати! Чи як передне чи як задне колесо від воза, питались. Румяна та пишна пишається на почесному місці.

Вже холодна. Треба зеленим барвінком завітчати, вишиваною скатертю прикрити, бо рано-раненько у світ вирушає.

Наталія Костецька.

Завіски з гуцульським узором,
виконані на сітковому матеріалі.

Влаштуємо мешкання

Шановна Пані Редакторко!

Я невимовно вдячна Вам за те, що Ви стільки уваги присвятили моїй справі. Ми обоє прочитали Вашу відповідь у "Нашому Житті" із запергим віддихом і ще довго це обговорювали. Тепер здається мені, що ми вже зрозуміли суть справи й погодилися щодо розбіжностей. Будемо влаштовувати свою хату поволи й із розвагою. Раніш мій чоловік настоював, щоб ми пішли до першорядного магазину, вибрали все зразу — меблі, завіски, килими іт.д. і взяли це на виплат як це тут водиться. А тепер він уже змінив свою думку. Ми купили тільки меблю до вітальні і їдальні за Вашою порадою і поволи будемо прикрашувати ті кімнати вже по своєму. У мене є трохи наших вишивок — кілька серветок, більших і менших, кілька подушок і рушників — все гарно вишите. Мій чоловік каже, щоб я поклала серветки на спивку й поруччя канапи і фотелів у вітальні, що це буде гарно виглядати. Але мені дивно якось — серветки призначені на стіл чи столик, з канапи вони будуть зсуватися і мнутися. Яка Ваша думка,

пані редакторко? Окрім того маю два невеличкі килими з гарним квітчастим узором і не знаю, де то їх краще примістити б, у гостинній чи їдальні? До двох кімнат вони нажаль замалі.

Також була б я вдячна Вам, коли б Ви порадили мені, де примістити образи. Маю ікону Матері Божої Покрови, портрети Шевченка і Франка і гарно різьблений Тризуб (не дуже великий).

Це були б наразі найголовніші питання, але далеко ще не всі — і я певна, що ще нераз проситиму Вас поради. Моєму чоловікові дуже подобаєся українська кераміка на Вашій світліні в попередньому числі, але я нажаль такої кераміки не маю і не знаю чи взагалі в Америці можна її дістати.

Ще раз щиро дякую та здоровлю сердечно.
Олена С.

Дорога пані Олено!

Я дуже тішуся, що Ви дійшли до повного порозуміння з Вашим чоловіком у справі влаштування Вашого мешкання і буду дуже рада, коли зможу

Вам і дальше допомогти в тому. Мене саму це питання дуже цікавить і я бачу в уяві Вашу вітальню з гарною новою канапою і мягкими фотелями і думаю собі як чарівно будуть виглядати на них Ваші вишивані серветки. Коли Ви не даєте на свої меблі покривців, тоді треба хоронити їх в інакший спосіб, а саме декоративними помотняними серветками, що злегка вишиті. Це не тільки гарно, але й практично. Тут Ваш чоловік це добре обдумав. В американському гарячому підсонні, особливо вліті кожна людина пітніє. Сідаючи на софу чи фотель, у першу чергу ловить руками за поруччя. Це накривало чи серветка береже фотель від скорого знищення. Тому коли в Вас є більше однакових серветок, то можете з успіхом використати їх на ту ціль. А для їх прикріплення знайдете знамениті патентові запинки, що придержать серветки на своєму місці. Дві вишивані подушки покладіть на канапу, одну на більший фотель і самі здивуетесь, як це все прекрасно буде виглядати.

На долівку найкраще купіть гладкий, мягкий килим, по можності невральної краски, щоб не відбивав від вишивки — сірий або драповий (залежно від того — якої краски є тепети або меблі).

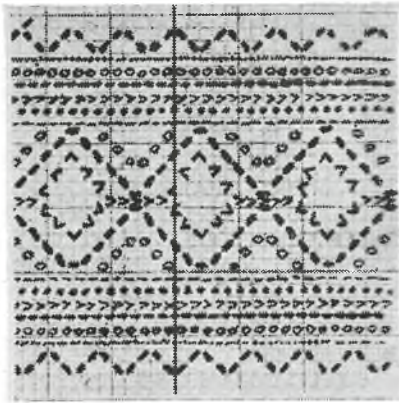
А тепер вікна. Це дуже важне питання а про них Ви нічого не згадуєте. Завіски на вікнах надають кімнаті затишности та викликають настрій. Кімната буде сумовита або весела, привітна або сувора — залежно від того, чим прислонимо її вікна та в який спосіб їх завісимо.

Для збереження стилю Вашої вітальні треба було б придбати завіски, що гармонізували б із внутрішніми прикрасами Вашої кімнати, а при тому були б практичні, тривалі та прозорі, щоб не затемнювали світла. У цьому числі подаємо зразок таких завісок, які прекрасно надаються до гостинної кімнати. Їх можна дуже легко виконати на сітковому матеріалі.

А тепер ще образи! Ікону Богородиці найкраще повісити на головній стіні в їдальні, або по стародавньому звичаю у куті при вікні — „на покутті” В тій

Українська вишивка

Вузкий поперечний взір на завісках.

Внизу:

Головний взір до завісок

Гуцульський стилізований взір, виконаний перетиканням. Контури зображень йдуть прямим перетиканим стібом, тло порожнє.

Краски: — брунатна, червона,
•• жовта, √√ зелена, оо цегляста.

ЗАВІСКИ З ГУЦУЛЬСЬКИМ УЗОРОМ

У приміненні наших народніх узорів до хатніх прикрас доводиться вибирати дуже уважно. Особливо при завісках. Завіски вимагають легкого везерунку, що гарно виглядає з віддалі.

Гуцульські взори цим вимогам не завжди відповідають. Вони дрібні в рисунку й густі в виконанні. Отже, коли б їх не змінювати зовсім, до завісок не підходили б.

Та на світліні бачимо цікаву та влучну розвязку того питання. На легкому завісковому матеріалі — сітці, розведений взір кількома красками. Збережені лише зариси збору. Тло його відпало зовсім. Через те взір набрав легкості та ніжні його зариси добре пропускають світло.

Цілий взір виконаний перетиканням. Сітковий матеріал має рівні нитки, що їх можна рахувати. Перетикуємо нитку рівно вздовж або скісно впоперек очок.

Сітковий матеріал на завісках можна дістати в "Базарі" по ціні \$0.39 ярд. До вишивання вживати ниток Муліне марки Д.М.Ц. брунатна ч. 801, червона ч. 498, жовта ч. 742, зелена ч. 905 і цегляста ч. 947.

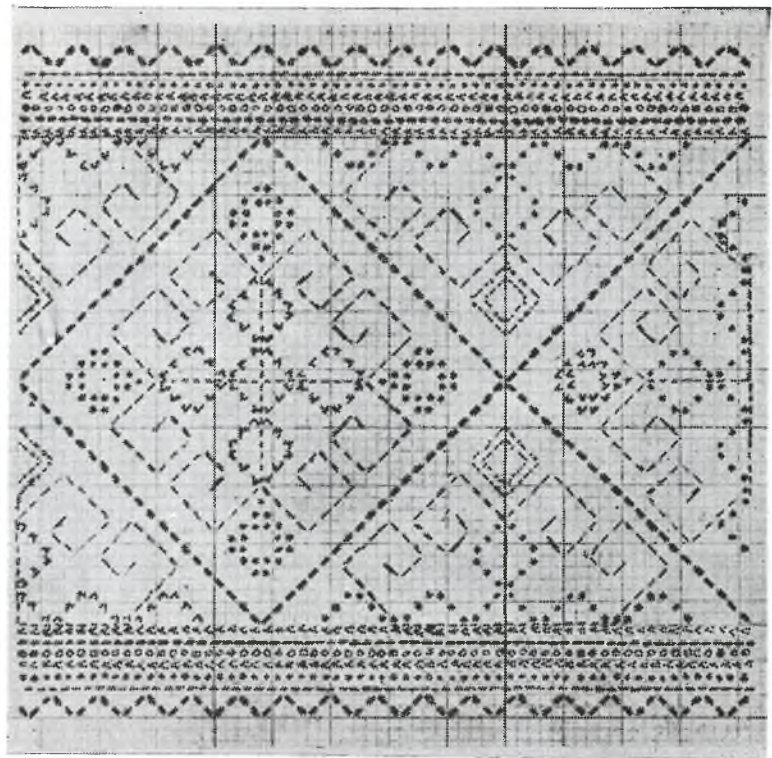
кімнаті накриваємо святочно стіл, тут посвячуємо паску, тут збирається вся сім'я — і тут слід їй бути: Ікону прикрасити вишиваним рушником, складаючи його в добре заправовані складки.

У гостинній натовпі можете повісити портрети Т. Шевченка й І. Франка чи других визначних українських постатей, а над коминком посередині стіни примістити Тризуб.

Українську кераміку для прикраси коминка можна дістати в Америці. Виробляє її українська Керамічна Студія в Філадельфії. Незабаром подамо ширший огляд її досягнень і виробів.

Здається мені, що я вже вичерпала всі заторкнені Вами питання. Я дуже цікава, як Ви будете розвязувати питання Вашої ідальні. Прошу, напишіть нам про те докладніше, а як зможете, то пришліть нам світліну.

Здоровлю Вас сердечно
Ваша Стефа

Печена шинка (12-15 осіб)

- 6 ф. вудженої шинки
- 1 ложка цілих гвоздиків
- 2 ложки брунатного цукру
- 1 компот із ананаса

Повтикати гвоздики по цілій поверхні шинки. Покласти шинку у ринку з товщем, гвоздиками вгору, посипати цукром. Обложити цілу поверхню й боки кружками ананаса, пришпилюючи його зубочистками. Полити соком із ананаса.

Пекти 3-3½ год. у печі на 300°, не накриваючи, часто поливаючи підливою. Коли викапить підлива, підлити водою.

Можна подавати гарячу або зимну.

Заввага: Овочі бережуть м'ясо перед припаленням та висушенням, бо час печення дозгий. Шинка буде соковита і м'яка. Колись у наших печах, опалюваних дровами, пекли шинку на свята, обліплюючи тістом. Тоді тісто оберігало м'ясо перед висушенням.

Бабка скромна

Розчин:

- 1 унція свіжих дріжджів
- ¼ л. молока
- 1 ложка цукру

Втерти:

- 3 жовтка
- 1 яйце
- ¼ ф. цукру

Тісто:

- 1 ф. муки
- 4 ложки родзинків
- 1 ложечка цитринової шкірки
- трішки соли

Дріжджі розмішати в теплому молоці, додати одну четверту частину муки, і ложку цукру, розмішати, залишити в теплому місці, щоб розчин підріс. Втерти жовтка з цукром, всипати решту муки, додати розчин і місити, щоб відставало від руки. Під кінець додати родзинки, шкірку, сіль і добре вимісити. Залишити в теплому місці, щоб вирісло удвоє стільки.

Форму на бабку вимастити товщем, наложити тіста до половини, залишити в теплому місці, щоб підрісло. Вигріти піч на 400° впродовж пів години. Бабку помастити яйцем, пекти на 350° 1 і чверть год.

Краємо печиво

Подаєте десерт а з ним може гарно люкровать торт, що забрав немало часу удекорувати, і не знаєте як його найкраще покряяти? Як так, ось вам порада.

Люкровані торти найкраще кряяти довгим, гострим ножем. Ніж вмочити перше в гарячу воду і добре стрясти всі краплі. Різати легким потягом ножа наче пилкою. не тиснути ножем згори вділ.

Коли склиця (люкор) поверха посипана довгими окрайцями кокосового горіха (коконат), то вживати кухонні ножиці (такі повинні бути в кожній кухні) на самім верху склиці, а решту докінчити ножем.

Для м'якої, грубо наложеної склиці (люкру), що пристає до ножа і не дається кряяти, вмочити ніж у теплу воду, стрясти всі краплі і різати. Коли склиця приліпає за кожним потягом, вмити ніж і знову повторити те

саме. Тут треба трохи терпеливості.

"Панд" кейк або медівник кряяти дуже токим, гострим ножем на тонкі невеличкі скибки. Ножом потягати вперед і взад, не притискати. Лівою рукою притримувати скибки.

"Енджел" і "спондж" кейки потребують легкої руки. Ніж мусить бути дуже гострий і тонкий. Можна також вживати "кейк брейкер", або дві вилки, стулені зубами на противні сторони від себе. Легенько розділювати кейк, наче віддирати. Нитка також дуже добре надається до кряння такого делікатного печива.

Якщо торт має гарну декорацию з узором посередині, то кряяти відповідно до декораций. Можна також закряяти кругляк на середині торта, заки удекорується. Тоді легко буде доокруги різати, а сама середина збереже цілість взору. С. С.

З цієї кількості можна спекти дві середньої величини, або три менші бабки. Велику бабку-паску можна спекти тільки в цегляній печі, що має безпосередній вогонь.

Бабка пишна

Розчин:

- ¼ ф. свіжих дріжджів
- ½ л. молока

Втерти:

- 20 жовтків
- ½ ф. цукру-мучки

Тісто:

- 2 ф. муки
- ¼ ф. родзинок
- шкірка з одної цитрини
- ½ ф. масла
- 1 ложечка соли

Поступ роботи як при скромній бабці. Розтоплене масло, не надто гаряче, влити до тіста під кінець мішення, перед приправками.

Перекладанець

- 1 фунт дактилів
- 1 фунт фіги
- 1 фунт родзинки
- сливки
- морелі
- ½ фунта мігдал
- ванілія
- фунта цукру—мучки
- білок

Овочі покряяти по куснику й вимішати.

Сливки намочити на ніч у теплій воді. Опісля зняти шкірку, викісткувати. Морелі намочити на ніч.

Приготувати тісто, як на завиванець і поділити на п'ять частин. Розтачати тонко на величину бляхи (бляху брати вузьку, а високу), виложити дно і боки форми тістом, накладати верствами начинки і тісто. Залишити в теплому місці, щоб підрісло на половину. Пекти у печі на 300° одну годину і чверть.

Овочева сирівка

- ½ фунта сливков
- ¼ фунта фіг
- 1 помаранча
- 2 яблука
- пів грейп-фрута
- жменя січених орехів
- 1 ложка цукру
- сок із цитрини

Сливки і фіги сполокати, залляти на ніч окропом. Другого дня покроїти в паски. Помаранчу і грейп-фрут покроїти в кістку. Вимішати все разом, доправити цукром і соком із цитрини до смаку. Можна дати трохи вина.

Наложити в чарки, посипати січеними орехами і подавати

WHAT DO YOU KNOW ABOUT THE UKRAINIAN EASTER EGG?

by Gloria Surmach

DO YOU KNOW

- 1—the difference between a KRASHANKA and PYSANKA?
- 2—what the PYSANKA has in common with a SARONG?
- 3—the ritual used by HUTZUL women in preparing to decorate Pysanky?
- 4—why most Pysanky have DOTS in their design?
- 5—some of the MAGICAL qualities credited to the Ukrainian Easter eggs?
- 6—how a PYSANKA helps Ukrainian girls get a husband?
- 7—how the PYSANKA can save the world in crisis?

1—The custom of decorating eggs in connection with Easter celebrations is practiced throughout most of the Slavic countries. In the Ukraine various types of Easter eggs were originated, but the Krashanka and Pysanka are perhaps the most widely known. The word Krashanka (plural Krashanky) is derived from the word "kraska" which means color, and is an egg dyed a solid, brilliant color, most often red. The egg is hard cooked and used for eating, but the shells must never be carelessly tossed away and can be destroyed only by burning or casting them into flowing water.

Pysanka (plural Pysanky) stems from the verb "pysaty," (to write). This is a multi-colored egg on which the designs are first "written" with wax. Pysanky are always raw and must never be eaten or deliberately broken.

2—Both the Pysanka and the South Sea Islander's sarong are dyed in a similar process called by the cloth dyers, Batik. The ba-

sic design is drawn onto the egg or the cloth with melted wax, and then dyed in the first and lightest color. When the desired shade is reached, the cloth is removed and the egg thoroughly dried, and now wax is applied only to lines and areas that are to remain the first color. (The wax repels the dye, keeping the color beneath it intact). Then comes the second dye bath, which is incorporated into the design by sealing it with wax. And so the process is repeated until the final and darkest color is attained. Since each color is darker than the one preceding it, under-colors are automatically cancelled.

3—Each province, each village, in fact each family in the Ukraine had its own peculiar ritual, its own symbols and meanings, and secret formulae for dyeing the

eggs. These were kept faithfully and passed down through the generations from mother to daughter. And always, they were observed solemnly and with great ceremony. The Hutzuls are perhaps the most noted for their ability in making intricately ornamented eggs. Their patterns are predominantly geometric with abstract adaptations of many objects and places familiar to them, (i.e. trees, animals, churches, etc.).

The middle of the Lenten season was when the Hutuzul woman began to think about decorating eggs, and she put aside the most perfect chicken eggs in smoothness and shape. Of greatest importance were about six eggs, each being the first-laid egg of a young hen. At sunrise on the Monday of Holy Week, these six eggs had to be broken against a budding tree, and the yolks saved for as long as she would decorate eggs. She would add the yolks to her dye to serve as a binder, and later used them in glossing the finished Pysanky.

She worked on the eggs alone

Членки 61 молодечого відділу СУА, Клівленд, пишуть писанки: Катерина Кандор, Анна Пиндик, Софія Сігда, Олена Нагір'як.

or with the mature female members of her immediate family.

Before the evening of the same day, the dyes had to be prepared and cooked and at least two kistky (writing instruments for the wax, usually a tiny hollow brass cone attached to a stick at right angles) made.

Pure beeswax was kept in a small cup placed in a large earthenware vessel filled with glowing charcoal.

The well-chosen eggs, washed in cold water, or sour whey, were wrapped in a soft cloth and put on the warming oven and allowed to dry.

Before beginning her design, the proper prayer and blessing had to be given, — and then the artist was ready. She usually worked alone or only with the women of her immediate family. When finished, the Pysanky were kept well hidden from the eyes of prying neighbors, lest someone else should try to imitate an original design. Though most of the symbols in an Easter egg are of ancient pagan origin, each woman must apply her own skill and ingenuity in creating, combining and arranging the patterns and colors harmoniously, since rarely are two eggs decorated identically. It was not until Holy Saturday, when the prepared food for Easter Sunday feast was carried in large baskets to church to receive the blessing of Holy Water, that the Pysanky were exposed to public view.

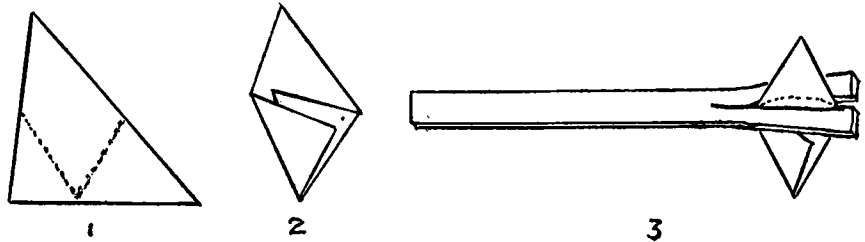
4—Ukrainian folk tales come down through the centuries and some are still being retold about the Easter egg. From the colorful Hutzul mountaineers comes this story of the “Blessed Virgin Mary, who, during the agony of Christ, decorated some Pysanky to take before Pontius Pilate to plead for His life. As she worked, tears fell onto the eggs, thus forming brilliantly colored dots. (To this day an authentic Hutzul egg will contain dots as part of the design in honor of Our Lady’s tears).”

“To continue the story, when she came before Pilate, Mary dropped to her knees in grief, and as she did, the Pysanky rolled from her apron and across the floor, and continued rolling until they were distributed around the world. And so they are still distributed at Easter to commemo-

rate His teachings of peace and love.”

5—“Omne vivum ex ovo.” The egg was believed to be the origin of ALL THINGS and has been associated from the earliest pagan times with the mythical and religious ceremonies. The “Easter” egg tradition is simply a continuation of that concept, retaining many of its magical qualities. In the Ukraine a bowlful of Pysanky was invariably kept in every home, not only as a colorful display, but also as a protection against lightning and fire. Shells of the Krashanka were placed into the thatched roofs of homes to turn away high winds and rain.

Krashanky were also credited with magical healing powers. One was suspended from the neck of a seriously ill person or touched to the spot of one suffering from blood poisoning.

Hollow brass cone attached to a stick at right angles, which is used for writing with wax

To learn the fate of the soul of a member of the family recently departed, a Krashanka was placed on the grave, covered lightly with some earth and allowed to remain overnight. When it was recovered and found to be undisturbed, without a mark and unsoiled, it indicated that the soul was safe with God. But had the egg been uncovered by a stray animal, abused or harmed in any way, the soul was in great need of assistance through prayer.

6—While the youngsters partook in such Easter egg games on the church lawn as “Trial of the Krashanka” (the strength of a hard-cooked Krashanka was tested by knocking it against an opponent until one cracked. The victor got the spoils, and imme-

diately another egg was pitted against his winning one. The final remaining one claimed all the others — or as many uneaten ones he could get). The older brothers and sisters were engaged in a more serious “game.” It was on this occasion that the blushing Ukrainian maidens, dressed in their most attractive, hand-made Easter outfits, presented their favorite beaux with a special Pysanka. This was her indication of a definite fondness for him, — and an engagement was likely to be announced that summer.

7—Another Hutzul tale has the answer to the problems of the world! It is their belief that the fate of the world depends upon the Pysanka. As long as the tradition remains and eggs continue to be decorated, the world will exist. But should the custom cease, EVIL will encompass the world and destroy it, because an

ancient, vicious creature lies heavily chained against a huge cliff; but its advocates encircle the earth each year and keep a record of the number of Pysanky decorated. When there are few, the creature’s chains loosen and Evil begins to flow through the world. But should they find the custom practiced extensively, the chains hold the monster taut, allowing Love to conquer Evil.

Maybe this is just a tale — and maybe it isn’t. Anyway, decorating Pysanky is lots of fun. Aside from keeping up one of the oldest and most beautiful of Ukrainian customs you can treat yourself to a few hours of enjoyment that comes only when creating something beautiful.

**НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО**

своїм приятелям і знайомим пересилають

**ОЛЕНА І ВОЛОДИМИР
ЛОТОЦЬКІ**

Silver leaves falling...

Almost every issue of "Our Life" brings in its obituary column sad news about the loss of one or more members in our organization Soyuz Ukraïnok Ameryky.

Among the most recent losses we see familiar names of Mrs. Pelagia Romaniuk, member of Branches 42 and 48 in Philadelphia, Mrs. Eva Krawchuk, member of Branch 1 in New York, Mrs. Rosalia Kish, member of Branch 41 in Philadelphia, and Mrs. Eva Kobzar, member of Br. 3 in New York City.

I mention these members especially because I knew them personally, knew them to be loyal and staunch workers, promoters of Ukrainian causes, who set a good example to members who shied away from responsibilities. Their pioneering work will always be remembered, they are deserving of everlasting peace and rest with the Creator.

The loss of our beloved members in any Branch should, at all times touch every single member of the Ukrainian National Women's League of America. We must realize how these losses affect our organization. We dedicated a "Silver Wreath" to the 25th jubilee of SUA at our recent convention and gatherings. How many "silver leaves" have since dropped off, leaving barren spaces

in the wreath?! I am sure these members who have left us would wish replacements in their Branches, for it is the desire of all good SUA members to see that our organization grows to be al-

ways the largest and most progressive Ukrainian American women's organization in our country.

Keep your organizing chairmen on the constant alert for new members and support "Our Life" to the utmost! It is the responsibility of the Junior League department of "Our Life." The contact through our journal between members and old friends has more effect and meaning than words can ever describe.

May I take this opportunity to send our National Headquarters a very special greeting and wishes of a Happy Easter, also to our members and friends my best wishes of happiness, and to all Ukrainian people of realizations of their foremost desire—for the Free Republic of Ukraine.

Chrystos Voskres!

Annette L. Kmetz
former National Pres.

An Open Letter

Dear Editor:

This is Branch 61, Ukrainian Junior League, Detroit, reporting again. We want to congratulate you on being re-elected at the Convention again.

We had our election of officers for the year 1951. Frances Osako is our new President; Sophie Siehda is Vice-President; Helen Stanizewski is Treasurer; Mary Pinkos is Secretary; Kay Snarski Financial Secretary.

The stork has been busy visiting the members of the club. Mrs. Ann Mikula has a baby boy, Mrs. Mary Doroszenko has a baby girl and Mrs. Katherine Kanter is expecting her baby for Easter.

Our club is starting a drive for new members, which we hope will be successful. With more girls we could put on bigger affairs.

We hope to be sending you more news and more often in the near future.

Mary Heshczuk
1346 Conley St.
Detroit, Mich.

Dear Junior League Members:

As we take the bitter with the sweet, so we received the sad news that Father Stephen, (Rev. Stephen Reshetylo, OSBM) had died on Christmas Day. We

mourn the loss of our dear departed friend, since it was through his good council that our Branch 56 in Chicago has done much of its good work in the early days of our club activities. He has given us many names and addresses of needy Ukrainian people, exiles in Europe, to whom we sent packages of clothing. — "Something new has been added" to our election meeting, for it was the first time that our Branch 56 sponsored an election dinner in the fashionable El Bianco Club, where almost every member attended and election of incoming 1951 officers was held.

The stork is flying over the home of our President Mrs. Peter Zelisko. The newcomer is expected in June, a week after his or her daddy is expected to receive his B.S. degree at the University.

On January 17th, Branch 56 held its annual pre-election meeting at the home of the newlywed Mrs. Alex Kukure (Irene Hladky). In her new home with everything so shiny new our bride-hostess served coffee and a homemade cake. A revelation—since Inene was never before interested in baking. \

A thank you letter was received.
(Continued on page 24)

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Управа Світової Федерації Українських Жіночих Організацій вітає об'єднаних у Федерації централь, як і всіх членок жіночих організацій та все українське громадянство розсилає по всьому світі — християнським українським привітом

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Олена Кисілевська

Міжнародня Жіноча Рада

Ця могутня жіноча організація, яку звать теж жіночим парламентом, постала в Америці. Вона складається з Жіночих Рад різних країн. Її метою є змагатися за справедливість і лад у світі. Цього досягає вона розглядом пекучих проблем, виступами в обороні покривджених та просуванням своїх членкинь на чільні місця, чи іншим впливом на громадські справи.

Засновано її заходами чільних американок. Перший конгрес відбувся у Шикаго в 1893 р. Тут обговорено стан, який досягнули жінки в політиці, в виховництві, в літературі, в науці, в суспільній опіці, релігії та на сцені. Із цих позицій висунено повні домагання й постуляти.

Конгреси слідували що п'ять літ в різних країнах. Програма організації оформлювалась. Ішло вже не про зясування жіночих досягів, а вгляд і вплив на загально-людські справи. І так конгрес, що радив у Шикаго в 1933 р., займався проблемою світової, економічної кризи. Конгрес, що радив у 1947 р. у Філадельфії, був присвячений проблемам, що їх залишила по собі війна.

Наша участь у Міжнаоодній Раді має довгу історію. Українську Жіночу Раду засновано в 1919 р. у Кам'янці Подільському і на чолі її станула Софія Русова. Як представниця українського жіноцтва увійшла ця організація в Міжнародню Жіночу Раду та брала участь у кількох конгресах. Із них особливо за-

мітний був конгрес 1925 у Вашингтоні, де обі українські делегатки, Ганна Чикаленко й Олена Лотоцька провели резолюції в політичній і шкільній комісіях. Вже на цьому конгресі зарисувалась загроза втрати нашого членства через принцип державних народів, що з них створено М.Ж.Р. Але тут удалось ще відсунути цю небезпеку. Та вже скоро потім видвинули неприхильні нам чинники наново свої заміти і ми членство в М.Ж.Р. втратили.

Від того часу наша участь у М.Ж.Р. прийняла іншу форму. Українська Жіноча Рада, що продовжувала свою діяльність під головуванням С. Русової аж до 1939 р., піддержувала раз навязані звязки. На конгресах М.Ж.Р. українки виступали як гості або як членки американської чи канадської делегації. І так у 1947 канадійська діячка Ганка Романович висунула й перевела резолюцію в користь опіки над скитальцями.

Об'єднання Українських Жінок у Німеччині зо свого боку теж продовжувало взаємини з М.Ж.Р. Голова Ради, др. Жанна Едер цікавилась живо проблемами скитальщини й просила інформувати її й надалі про розселення українських жінок та їх zorganizоване життя.

Актуальний конгрес М.Ж.Р. відбувся в днях 28 березня до 8 квітня в Атенах. Він видвигнув багато цікавих проблем та резолюцій, які обговоримо іншим разом.

Л. Б.

Великі Роковини

Комітет Українок Канади святкує сторіччя народин Наталії Кобринської

У неділю, 11 березня ц. р. українське організоване жіноцтво, зєднане в Комітеті Українок Канади започаткувало вричисто святкування великих роковин, дорогих кожній свідомій українці.

У просторій залі Українського Національного Дому у Вінніпегу зійшлись жінки різних генерацій, представниці різних організацій, з різних громадських і суспільних середовищ, з різними релігійними й політичними переконаннями. Зібрались усі, щоб об'єднано віддати поклін пам'яті тієї, що вивела українську жінку на шлях до світла і волі.

Між передовими діячками, представницями організацій, що входять у Комітет Українок Канади, бачилось на сцені, прикрашеній портретом Наталії Кобринської п. О. Войценко, Голову СУК, п. О. Стебницьку, Голову ОУЖ, п. А. Самотюк, Голову ЛКЖ і пп. Н. Когуську, М. Корецьку, М. Марко, І. Павликовську, Е. Ситник. Посередині зайняли місце визначні Гості, що приїхали з далека: провідниця галицького жіноцтва, п. сеніорка Олена Кисілевська та основниця українського жіночого руху в Канаді, п. Савеля Стечишин.

Голова Централі Комітету Українок Канади, п. Наталя Когуська відкрила святочну програму вітаючи дорогі гості й привітавши та вказуючи, що жіноцтву Канади припало першенство у святкуванні великих роковин. Українське жіноцтво теж і в Канаді доказало, що коли треба, вміє "одностайно стати".

Запрошуючи до слова достойну гостю п. Олену Кисілевську, голова Організації Українок Канади, п. Ольга Стебницька вручила їй серед спонтанного вияву на залі гарячих овацій — китицю ром. Хоч зворушена помітно п. О. Кисілевська зразу причарувала слухачів своєю палкою й високо патріотичною промовою. На тлі безпросвітнього галицького життя чітко зарисувались постать Наталії Кобринської та її сміливі змагання. П. О. Кисілевська є одинокою між нами учасницею першого жіночого Зїзду в Станиславові в 1884 р. Глибоке враження викликав спогад того пам'ятного дня, що його тоді пережила 15-річна Олена Сіменовичівна; назавжди залишився він в її пам'яті живим і свіжим: це була простора зала українського Касина Т-ва "Руська Бесіда". Ще третьої го-

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

дини не було, як заповнилась ущерть. Молоді студенти (Окуневський, Сіменович і др.) метушилися помагаючи в усім. У дверях стояли панове і члени Касина. Іронічні завваги, глумливі посміхи та напружене дождання. І враз утихли шепоти, застигли усмішки. На естраді з'явилась висока, незвичайної вроди постать Наталії Кобринської. Прегарне обличчя, білі мов квіти тендітні ручки на чорній сукні, а надівше мельодійний голос і дар вимови, що полонив усіх. Повстав великий підйом, усі привяні жінки, а навіть молоденькі панночки (одіті в короткі сукні) записувались до новоствореного незалежного жіночого Товариства. Недоступні тепер: "Перший Вінок" (1887 р.), "Наша Доля" (1893 1896) ці проречисті свідки кипучої діяльності Н. Кобринської появились на момент у руках п. О. Кисілевської.

Накреслюючи дальші етапи розвитку українського жіночого руху, достойна сеніорка піднесла, що першою в Європі державою, яка визнала законно повноправність жінки — була молода українська держава. З любов'ю матері й виховниці говорила п. О. Кисілевська про українську селянку, для якої працювала невтомно впродовж поколінь. Гарячим зазивом до справжнього єднання жіноцтва, що через свою посилену участь у громадському житті може багато причинитись до скріплення національної й політичної єдності українського народу — закінчила свою промову наша досвідчена парламентаристка.

Інший характер мала доповідь відомої громадської діячки й журналістки, п. Савелі Стечишин. На багатім історичнім матеріалі змальовано безспротивність та вбогість національного життя в Канаді на початку нашого сторіччя. Повільно приходила зміна на краще. Угольним камінем українського жіночого руху в Канаді назвала доповідниця створення в Саскатуні коєдукаційного Інституту ім. Петра Могили в 1916 р. Вихована там дівоча молодь — це пізніші вчительки й провідниці жіноцтва. Після основання в Саскатуні в 1923 р. жіночого Т-ва ім. Ольги Кобилянської творились жіночі організації і в інших містах. Усі вони об'єдналися у 1926 р. в "Союзі Українок Канади". Згодом жіночий рух зрізнячувався: повстала нова "Організація Українок Канади", в 1934 р., а згодом "Ліга Католицьких Жінок" та жіночі секції при "Союзі Гетьманців Державників". Поза тими "домініяльними" є багато окремих місцевих організацій. Усі вони розвивають свою працю окремо, та коли треба, знаходять спільну

мову. Завдання координаційного осередку сповняє Комітет Українок Канади. Закінчуючи свою змістовну промову п. С. Стечишин вказала на найважливіші завдання, що стоять перед жіноцтвом Канади під теперішню пору.

Мистецьку частину програми вивповнили сольоспів та інсценізація драматичної поеми Лесі Українки "Грішниця". Вперше перед українською публікою у Вінніпегу виступила молоденька співачка, п. Лукія Чепига та здобула ловний успіх, проспівавши чистим і милозвучним сопраном: Ой одна я одна (Шевченко-Лисенко) та "Хмари" (В'роний-Лопатинський). Стилево акомпанювала піаністка п. Володимира Кисілевська.

Інсценізацію попередило коротке слово п. Наталії Когуської про героїзм української жінки. Героїчну дівчину грала по мистецьки п. Марія Охримович. Вона глибоко ввійшла в трагічні переживання хворої та відтворила з усіми нюансами її непримиренність до ворогів, погорду смерті та саможертвенність для ідеї. До її хвилюючої гри достроювалась п. Олександра Гвоздулич у ролі черниці що своїми спокійними рухами та лагідними репліками в холодному тоні свого мелодійного голосу була чітким контрастом для героїчного характеру хворої. Доповненням цього драматичного діалогу була мистецька декламація вступу й закінчення. П. Ярослава Зорич виявила в них мистецькі прикмети голосу й дикції створюючи властивий тон і настрої для цілості.

Вадьоро виголосила кінцеве слово п-на Марія Корецька закликаючи жіноцтво до посиленої організаційної праці.

Комітет Українок Канади може вважати це ювілейне свято Наталії Кобринської своїм справжнім досягненням — це була врочиста маніфестація єдності українського жіноцтва Канади.

Буде це безсумніву вступ для цілої низки таких святкувань скрізь, де живе вільно свідоме українське жіноцтво.

Ірина Книш.

Від Редакції. Вітаючи ширю почин українського жіноцтва Канади, пригадуємо, що дня 12 листопада 1950 об'єдналися усі українські жіночі організації Аргентини та влаштували величаву академію в честь 65-ліття жіночого руху й його Піонерки. Ця пригадка ясує нам факт, що і в іншому жіночому осередку ті роковини об'єднали все українське жіноцтво для спільного поклону.

~~~~~
ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

НА ЦІЛІ СФУЖО

Гол. Управа СФУЖО, пригадує активним громадянкам, прихильницям ідей Федерації, давній, а так добре відомий спосіб викликування осіб приятелів і знайомих трійковою системою. Поміщуємо нижче такі похертви й заклики:

✦
На заклик п. Стефанії Пушкар складаю на цілі СФУЖО 2 дол. і кличу від себе на таку суму пп. Ярославу Филіпович, Катерину Гонсьоровську й мгр. Ірину Ліщинську, всі у Філадельфії.

др. Софія Смішко
Філадельфія, Па.

✦
На заклик п. Лідії Бурачинської складаю на цілі СФУЖО 3 дол. і кличу від себе на таку суму пп. Олену Кунінську, Джоліет, Ілл., Ольгу Пельц, Нью Йорк, Софію Тимцюрак, Нью Йорк. Бажаю якнайкращих успіхів у Вашій корисній праці.

Анастасія Кочан
Джоліет, Ілл.

ВІДВІДИНИ ГОЛОВИ СФУЖО П. ОЛЕНИ КИСІЛЕВСЬКОЇ У ВІННІПЕГУ

З нагоди свого побуту у Вінніпегу, куди голова СФУЖО прибула на запрошення Комітету Українок Канади, як це подаємо на іншому місці, достойна гостя відвідала голову КУК о. дра Кушніра, всі українські домініяльні організації та редакції. Відділ Комітету Українок Канади приймав п. Олену Кисілевську окремим прийняттям у залі Народного Дому, в якому взяли участь усі жіночі організації Вінніпегу та українське громадянство.

Дня 15 березня п. Голова відвідала п. МекВіліям, дружину губернатора Манітоби, одну з найвизначніших діячок Канади. Із нею познайомилась п. Кисілевська ще підчас своєї поїздки по Канаді у 1929 р. П. МекВіліям прийняла п. Голову дуже сердечно та випитувала її про працю СФУЖО. Повідомила також, що виходить монографія про українських поселенців у Манітобі. Видає її Т-во Канадійських Істориків, якого вона є головою.

Розмова обох діячок тривала годину. У товаристві п. Кисілевської прибули пп. М. Дима і І. Павликовська,

Через велику скількість свят та зустрічей нагромадилось у нас більше дописів, як звичайно. Поміщуємо їх у такому порядку, як вони наспіли. Дальші дописи знайдуть місце у травневому числі.

АКРОН, ОГАЙО

20-літній ювілей 7 від. СУА

День 24 вересня м.р. зостанеться в пам'яті у нашій громаді, а ще більше між нашим жіноцтвом. У той день святкували союзанки 20-літній ювілей діяльності 7 від. СУА. Рано відслужив о. Володимир Фіделеш у гр. кат. церкві папахиду за померлих членок нашого відділу.

Пополудні заля була заповнена членками СУА і гістьми. Заля представляла святочний вигляд. Квітами прикрашено столи, на яких були українські страви. Молоді дівчата, членки 51 від. СУА, послугували до столів. У всіх настрої був веселий.

Голова відділу п. Марія Пулк, попросила о. Фіделеша провести молитву. Після вечері п. Пулк говорила про початки 7 відділу СУА, згадуючи про добрі та милі моменти з минулого, а також і про прикрі. Але наші жінки, казала вона, гарно списалися, бо 20 років піддержували національні справи, складаючи хоча й скромні пожертви. Заявила що вельми радіє, що наше громадянство віддає таку велику пошану для 7 відділу СУА своєю численною участю у святі. Дальше переказала коротке звітження про 10-літню діяльність, зазначаючи що цеголка 7 від. СУА знаходиться майже у всіх українських інституціях. Тепер коли приходять до нас нові молоді сили, то всі разом можемо зробити децю більше, що дай Боже. Вкінці заявила що підчас свого урядкування як голова вона багато разів заступала наше жіноцтво перед американцями, а це в Інтернешенел Інститут. Федерейшен оф Вименс Клобс, де наш відділ є членом, і в багатьох інших.

Опісля покликала секретарку п. Анастасію Зепко, яка виконує ці обовязки уже 19 років. П. Зепко подала звіт з 20-літньої праці 7 від. СУА. Чомусь так судилося, казала, що мене вибирали секретаркою протягом 19 років аж до сьогодні. При Божій і вашій допомозі я сповнила свої обовязки по своїх силах і згідно з нашим статутом, маючи на думці добро нашого відділу та всього українського жіноцтва й нашого поневоленого народу. Усі наші сили і допомогу, що її ми могли дати, були на добродійні цілі.

За 20 років було
прибутків \$3,140.06
витрат 3,019.50

Прибутки склалися з місячних вкладок від членкинь, з балів, пікніків та інших підприємств.

Пожертви призначено на такі цілі:

Семшар у Стемфорді	70.00
Укр. кат. Доп. Ком. у Стемфорді	160.00
ЗУАДК Ком., Філадельфія	85.00
Оплата пакунків до Європи	30.57
Напорювання туберкулози	15.15
Комюніті Чест	30.00
Ам. Червоний Хрест	105.00
Сиротинець, Філадельфія	70.00
Поміч бідним, на Різдво	101.00
Семинар у Вашингтоні	10.00
Хлопцям на баскет бол	20.00
YWCA, Интерн. Инст.	85.00
Культ. Город, Клівленд	15.00
До Централі СУА	364.00
Делегатки на 2 конвенції	180.00
Укр. Павільон, Шикаго	10.00
Укр. танцюристи, Акрон	28.00
Наше Життя	60.00
Рідна Шкожа, в краю	161.00
Союз Українок, Львів	25.00
Для Кафпатської України	15.00
Фонд Матері й Дитини	103.00
Жертвам повені, в краю	5.00
Дівоча Бурса, в краю	15.00
Жіноча Доля, Жінка, Вісник	40.00
Крім того, квіти хворим, дари, прийняття делегацій, адміністрація та інші дрібні витрати.	
Укр. кат. церква в Акрон	\$256.00

В касі 7 від. СУА зостається \$120.56.

Забирали ще голос, касієрка Марія Антонок, Марія Малецька, Марта Іваніцька, Марія Поливка. Привіт передали п. Геновефа Зепко Жеребняк, місто-

предсідателька У.Н. Союзу, п. А. Зепко від 295 відділу УНС, Яків Іваніцький від 68 відділу Провидіння, п. Олена Кінаш Зіглер, п. Володимир Малецький від 180 відділу УНС, Ольга Зепко від 51 від. УНС.

Свято закінчено відспіванням гімну Ще не вмерла Україна.

Анастасія Зепко
секретарка

7 Відділ СУА мав як і кожного року Різдвяну зустріч дня 30. грудня. Членки зійшлися громадно й обмінялись дарунками. Пізніше вгощали їх смачною перекускою пп. Розалія Сироїд і Анастасія Зепко. Забавлялись весело до пізнього вечора.

Подала **Марія Малецька.**

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

У доповненні до Різдвяного вечора, що його влаштував 20 Відділ СУА ім. Олени Теліги дня 21. січня (про що вже була згадка в „Нашому Житті“), — слід згадати, що зібрано коляду на користь УКК у сумі \$39, а за вечерю присутні оплатили 46 дол. З того дано на УКК 25 дол., на катедральну церкву 10 дол., а на пресовий фонд „Н. Ж.“ також 10 дол. Решта пішла на покриття видатків на вечір.

Н. І.

НОВИЙ ВІДДІЛ СУА САН ФРАНЦИСКО, КАЛІФ.

Дня 20. березня 1951 у Сан Франциско відбулось засідання українських жінок, які бажали закласти Відділ СУА в цьому місті. Управу Відділу вибрано в такому складі: Голова — пані С. Гречаник, містоголова пані В. Кацуляк, секретар пані З. Панасенко, скарбник пані Г. Гривевич, рекорд і фінанс. секретарка панна Л. Петренко; члени Відділу: господиня пані О. Шишка, та завідуюча музично-артистичними справами пані О. Цімонін. До Контрольної Комісії вибрані пані: М. Петренко і Т. Денис.

М. Мельник, секр. зборів.

З ЮВІЛЕЮ СУА В НЬО ЙОРКУ, 26. ЛИСТОПАДА, 1950

Зліва направо: Адв. Микола Гаврилко, голова Українських Організацій міста Нью Йорку; Марія Марусевич, голова від. 3 СУА; о. Рафаїл Мельник, з укр. кат. церкви св. Юрія; Пелешок Катерина, голова від. 1 СУА; Іванна Бенцаль, голова Окружної Ради СУА; Стефа Абрагамовська-Гричко, почесний член СУА; Олена Лотоцька, Голова СУА; Ева Корпало, голова від. 8; Емілія Корнат, голова від. 4; Кекилія Гардецька, пресова референтка СУА.

ДІТРОЙТ, МІШ.

Величавий концерт у 27 річницю смерті великої героїні бл.п. Ольги Басараб

Дня 11 лютого ц.р. всі злучені жіночі організації східної сторони міста Дітройту і Гемтремку, а то: Відд. СУА 5, 26, 31, 61, Сестрицтво Н.З.П.Д.М., Апостольство Молитви, Золотий Хрест відд. 34, Жіноче Т-во Просвіта і жіночий відділ Української Гетманської Організації, за ініціативою 26 відд. СУА в Гемтремку відсвяткували врочисто 27 річницю смерті Героїні бл. п. Ольги з Левицьких Басараб.

У гр. кат. церкві при вул. Грейлінг, була уставлена символічна могила. Всі жіночі організації з прапорами і вінцем пішли походом до церкви. П. Мирослава Хомяк і п. Марійка Кобаса в народніх українських строях зложили вінець на могилу, і стояли на позір біля могили підчас панахиди. Панахиду за упокій бл. п. О. Басараб відправив о. Блавацький.

Святочна Академія з багатою програмою почалася точно о год. 4 в Українській Хаті при вул. Грейлінг. Американський гимн при звуці фортепяну на превелике здивування присутніх відспівала недавно прибула п. Лужецька. П. К. Хомяк, голова свят. комітету сказала в короткому вступному слові, що бл. п. Ольга Басараб є героїнею, бо в ім'я великого майбутнього нації не завагалася пі-

ти на муки і смерть, яку прийняла серед жорстоких тортур. Сотні жінок пішли слідами бл. п. Ольги Басараб. Боротьба, яку вона зачала, продовжується до сьогодні а рідних землях. У рядах УПА найкращі сини і дочки з крісом у руках стоять на сторожі добра укр. народу і зводять завзяті бої з наїздником.

Мужеський хор ООЧСУ під майстерним диригуванням п. проф. Б. Сарамачи відспівав: Слава Героям. Коли ви вмірали, — в першій частині, стрілецьких пісень і Юнацький марш — у другій частині. Ці могутні пісні ще сильніше підкреслили вагу і святковість цього концерту. За те публіка нагородила їх рясними оплесками. Слід зазначити, що по мимо перемучення працею, хор ООЧСУ без найменшого вагання і безінтересовно звеличав святочну академію своїм виступом.

Деклямацію Ол. Бабія "В пам'ять Ольги Басараб" і "Пісні зпоза крат" віддеклямувала з глибоким відчуттям п. І. Захарків, впроваджуючи присутніх у настрій відповідний хвилині.

Дуже гарне і незабутнє враження на святочну громаду зробив виступ славної артистки-співачки віденської опери п. Вероніки Максимович, яка чаруючи голосом відспівала: арію Насті з опери Т. Бульба, "Засумуй трембіто", "Чого мені тяжко", "Хотіла б я піснею стати" Учасники грімкими оплесками

вitalи прекрасний спів солістки. Акомпанював славний піяніст п. проф. Бор. Максимович.

Вельми патріотичний реферат вголосила радна міста Дітройту п. Маруся Бек. Передала перебіг життя бл. п. О. Басараб, ідейну працю для свого народу, великий патріотизм, любов і жертвенність для Батьківщини. Шансвна бесідниця зазначила, що смерть незабутньої Героїні не те, що не зломить духа воюючої України, але навпаки, ще його скріпить і поведе до остаточної перемоги, поки не повстане вільна незалежна українська Держава, а український народ стане власним господарем на рідній землі. Шановна бесідниця зазначила, що ми щасливі на вільній землі Вашингтона, святкуємо цю річницю без перешкод, бо на рідних землях немає змоги відвідати могилу і зложити вінця, хіба що плакучі берези, прилягши своїм віттям до могили, шепочуть тихесенько: Спи спокійним сном, а дух і пам'ять про Тебе житиме в українському народі. Своєю ніжною і свобідною мовою шановна бесідниця немов зачарувала прикуту до крісел публіку, яка мимоволі перенеслася в тій хвилині на рідні землі, на кладбище, де спочило тіло Героїні. Згадала вона і про виховання майбутнього покоління, бо всі жертви українського народу кличуть, щоб молодь виховувати в любові до Бога, Батьківщини і всего що є своє, рідне. Публіка не вгавала довготривалими оплесками, бо це був реферат, якого присутні вже довгі роки не мали змоги почути.

З піснями "Полк. І. Сірко", "Дума" і "Ой вербо, вербо" при акомпаніаменті п. проф. Решетилевич виступив всім відомий артист-співак із Канади п. І. Косіковський. Присутні нагородили їх оплесками. З промовою до збірки виступила п. А. Біловус, звиваючи присутніх повстанням із місць і однохвилинною мовчанкою вшанувати пам'ять генерала Української Повстанчої Армії Табаса Шухевича-Чупринки, який згинув в нерівній бою за волю України. У своїй промові підчеркнула велику потребу допомоги воюючій Україні і будові парохіяльної школи в Гемтремку.

До звеличення свята не менш усіх причинилася артистка-спі-

вачка п. Н. Сарамга, яка відспівала своїм милозвучним голосом при акомпанієменті п. проф. Решетилевич: "Ой поля ви поля", "Дума про Ничая", "Ой дитино моя", "У мене був коханий край" Щедрими оплесками публіка нагородила обох пань. П. Будзол зложила подяку виконавцям святочної Академії і гостям за численну участь. Запрошувала жіноцтво вписуватися в ряди СУА. Зі свята винесено і вислано до Президента Трумана слідууючу резолюцію:

RESOLUTIONS

Adopted at the 25th Anniversary commemorating the Ukrainian heroine — Olha Basarab, brutally murdered by the Polish occupants of Western Ukraine. This anniversary was held at the Ukrainian Home, 2240 Grayling Ave., Hamtramck, Mich., Sunday, February 11, 1951.

To the PRESIDENT, and the CONGRESS of the United States:

WHEREAS the Ukrainian territories were constantly invaded by the ruthless oppressors with an intention to enslave and exterminate the Ukrainian population, we herewith wish to stress and emphasize the fact, that the Ukrainians have always reacted with a challenge to maintain their freedom and independence.

IN THE PRESENT predicament, where the Ukrainians were forcibly annexed by the Soviet Russian regime, the banner of liberty was unfurled by the courageous Ukrainian leaders, and the Ukrainian INSURGENT ARMY (UPA) came into being. Under its banner the struggle for freedom and independence is continuing today.

BEING AWARE that the war waged against the imperialistic Russian monster is a fierce and uneven struggle for survival—we the descendants of the Ukrainians, herewith submit our plea in their behalf to our government with a request of forwarding aid to the FIGHTING UKRAINE—the UKRAINIAN INSURGENT ARMY and the Ukrainian underground forces, that are striving to put an end to the expanding imperialistic designs of Soviet Russia.

IT IS AN ESTABLISHED fact that the only language that Rus-

sia fears and respects is the language of armed might; therefore, military aid to the fighting Ukrainian forces behind the iron curtain is of paramount importance. Such aid will undoubtedly speed up the collapse of the diabolical empire—the so called—USSR.

OUR SINCERE WISH is to see the Ukraine — a free land, a state established upon the foundations of Christianity, based upon the pattern of nations of the western civilized world.

Participating Organizations:—Ukrainian National Women's League of America, Chapters: 5, 26, 31, 61. St. Olha's Women's Chapter—Ukrainian Hetman Organization of America, Inc. Ladies Sodality of the Blessed Virgin Mary. The Apostolate of Prayer. Ukrainian Gold Cross, Chapter 34. Ukrainian Women's Society — "Enlightment."

На закінчення муж. хор ООЧСУ відспівав вязанку стрілецьких пісень, Юнацький марш і разом з публікою нац. гимн "Ще не вмерла Україна" Технічна частина незрівняного концерту була величава і гарна, та в подавляючій більшості була виконана новоприбулими силами. Ця Академія доказала чого можна досягнути при громадній праці всіх жіночих організацій. То ж не дивниця, що багато присутніх, а головно мужчини, а між ними парох о. Шмондюк складали признання жіноцтву, що так гарно виявилися з наложеного на себе обов'язку і винесли рішення, що на будуче влаштування таких величезних концертів найкраще передати жіноцтву. Свято закінчилось у дуже гарному настрої. Учасники одержали на пам'ятку програмку, на якій була вміщена світлина Героїні. Переведена збірка принесла по відчисленні видатків 300 дол. З того 150 дол. вислано через Український Конгресовий Комітет на ліки для УПА, а 150 дол. передано на руки місцевого пароха о. Шмондюка на будову парохіяльної школи в Гемтрему.

Член святоч. Комітету
Теодозія Стельмах

подавайте своєчасно зміни своїх адрес! Журнал вертається і спричинює Вам втрату, а нам додаткові кошти.

ФИЛАДЕЛФИЯ, ПА

Комітет "Мати й Дитина"

Переселивши громадку вдів із скитальщини, комітет "Мати й Дитина" міг би вже зробити підсумки та відпочати. Але "працьовитим рукам" немає стриму. Нове завдання зараз же знайшлося.

У статті "ЗУАДК у дії", що появилася в "Свободі" згадав др. Галан про українців у правительствених таборах, себто тих, що стоять під проводом німецьких властей. У семи таборах живе около пів тисячки наших людей. Приділ одягу і взуття для них незадовільний.

Ось воно! Хто зрозуміє краще тісноту умовин таких таборів, як не новоприбулі? Це повинно стати їхнім завданням тепер — спомагати залишенців. Комітет "Мати й дитина" захопив невеличкий гурток пань, на чолі яких станула енергійна бабця М. Чайковська. Зі своїми помішницями вона скоро збирала гору вживаних річей. Пересортувавши докладно, дали частину того почистити, щоб все чистеньке зайшло на місце. Згодом пані зладили пакунки в числі 19, які заадресовано до магазину ЗУАДК-у в Мюнхен. На місці розподіл відбуватиметься в порозумінні з Обеднанням Українських Жінок.

Акцію вже почато. Показується, що нетрудно її продовжувати. Чи не могли б новоприбулі створити всюди такі гуртки при Відділах СУА? Саме відповідна хвилина — піти за ініціативою наших американських посестер, що стільки нам на скитальщині помагали. Тепер черга на новоприбулих допомагати залишенцям. **Л. Б.**

НОВІ ВИДАННЯ

Володимир Янів: Шухевич-Чупринка, людина і символ. Доповідь на жалібній Академії в Мюнхені. Мюнхен 1950. Видавництво „Молоде Життя”

RR. PP. Bohdan Kurylas et Bosscaert C.S.S.R.: Lettres sur l'Ukraine. Tome I. Souvenirs curieux et edifiants des Missionnaires Belges et Ukrainiens de la Congregation du Tres Saint Redempteur sur l'Ukraine. Service de Presse Catholique Ukrainienne en Europe Occidentale—Paris-Bruxelles 1949. Ст. 152.

OUR LIFE—APRIL, 1951

Хто одержить?

Першу, другу або третю нагороду за приєднання нових передплат НАШОГО ЖИТТЯ:

1-ша нагорода:—за 50 нових передплат—вишлана блюзка.

2-га нагорода:—за 25 нових передплат—керамічна ваза.

3-тя нагорода:—за 15 нових передплат—і примірник “Спирит оф Флейм” переклад творів Лесі Українки.

Змаг продовжуємо до кінця травня. Є ще час придбати досить змагу за січень, лютий і березень:

М. Процай, Мінеаполіс	27
М. Прокопович, Детройт	26
А. Смеречинська, Рочестер	16
К. Гардецька, Філадельфія	14
Л. Бурачинська, Філадельфія	12
П. Панамаренко, Філадельфія	7
Анна Бодак, Бруклін	6
Кат. Пелешок, Нью Йорк	6
К. Ярош, Філадельфія	5
Геня Шевчук, Нью Йорк	5
М. Марусевич, Нью Йорк	5
Надія Дзидзан, Шикаго	4
Влодзя Буцяк, Манчестер	4
Л. Одежинська, Філадельфія	4
О. Кисілевська, Оттава, Онт.	4
С. Пушкар, Філадельфія	3
Соня Микитка, Перт Амбой	3

ВІДНОВЛЕНІ ПЕРЕДПЛАТИ Н. Ж. ПРИСЛАЛИ:

в березні 1951

Анна Бодак, Бруклін	31
Антоніна Кульчицька, Філадельфія	8
Анна Качор, Боффало	8
Анна Бурко, Клівленд	7
Павлина Будзол, Детройт	6
Марія Прокопович, Детройт	4
Павлина Панамаренко, Філадельфія	3
Ева Хомів, Бронкс	2
Роалія Вецаль, Вунсакет	2
Марія Демська, Блейквіл, Па.	2
М. Гургула, Віндзор, Онт.	2

По одній передплаті: К. Шемердяк, М. Передак, Марія Ракоча, М. Шиманська, Анна Цюпа, др. Н. П. Гайворонська, В. Савчинська, Катер. Голдер, Евд. Шпікула, Анас. Кочан, Юст. Смарш, Е. Леськів, Анаст. Кердін, Стела Кірілоф, Гелен Даллес, М. Ясінська, Анна Брудні, Анна Настюк, Катер. Пелешок, Соня Микитка, Лідія Одежинська, Агафія Хомяк, Анна Пристащ, Тетяна Мельничук, Анаст. Біловус, Надія Личик, Анна Ганкевич, Марія Галушка, Катер. Протасевич, К. Пастушин, 49 Відділ СУА в Боффало, А. Михальчук.

Ева Кахній, Детройт	3
М. Семянчук, Шикаго	3
М. Ясінська, Детройт	2
О. Штогрин, Філадельфія	2
В. Гафткович, Чікопі Фоллс	2
Анна Брдки, Шикаго	2
Осипа Ракоча, Філадельфія	2
Софія Гунька, Рочестер	2
о. Л. Салюк, Філадельфія	2
М. Чайковська, Філадельфія	2
М. Дунець, Торонто	2

По одній передплаті прислали: Ст. Заплітна, Детройт; О. Ткачук, Ст. Луїс; С. Лукачик, Сиракуз; Е. Мостецька, Вунсакет; Ю. Матковська, Балтімор; О. Чабан, Милвілл; Р. Дзюбинська, Шикаго; О. Грабовенська, Філадельфія; Р. Вецаль, Вунсакет; М. Кукіз, Клівленд; С. Жуковська, Фарго; Ю. Цепли, Толедо; А. Кіптик, Детройт; А.

Зепко, Акрон; К. Микитин, Вунсакет; І. Качанівська. Бетлегем; А. Білецька-Федуняк, Шикаго; К. Кобаса, Детройт; І. Козаченко, Детройт; О. Струць, Сіятл; С. Мичковська, Сенфорд; К. Голдер, Клівленд; М. Бабяк, Філадельфія, Галя Потішко, Боффало; Анна Настюк, Юніон, Н. Дж.; Стефа Вовчок, Філадельфія; М. Гарасимів, Нью Йорк; Василь Пуйда, Нью Йорк; Е. Ганчарик, Кенора, Онт.; А. Несторович, Гемтремк; І. Домбчевська, Бруклін; Н. Ходновська, Пеквілл, Па.; Олена Томоруг, Сан Франціско; О. Решетило, Ньюберри, Міш.; І. Михайлюк, Гавр, Монг.; Л. Непота, Кірквуд, Мо.; Іванна Білан, Ст. Августін, Фла.; М. Косович, Терривілл, Конн.; Стефанія Баран, Шикаго.

З подякою,

Адміністрація Н. Ж.

Вечір українського фольклору

Окружна Рада СУА в Філадельфії підхопила показ народного вбрання, переведений на ІХ конвенції і розвинула його в самостійну програму. “Вечір українського фольклору”, що відбувся 4 березня в Філадельфії, зібрав усіх любителів народного мистецтва.

Вечір відкрила коротким вступним словом голова Окружної Ради п. Ганна Сивуляк. Вона передала провід вечора п. Олені Лотоцькій, голові Союзу Українок.

Показ почався. П. голова зясувала коротко по англійськи (між присутніми було багато американців) про завдання такого вечора. Торкнулася головних галузей нашого народного мистецтва та їхнього розвою. По черзі стала виводити на сцену поодинокі постаті в строях.

Першим був стрій яворівський (п. Вероніка Цегельська), що має багато особливих прикмет (прибрання голови, колірова спідниця). Слідувала група гуцульська, дві дівчини й молодича, в роскішно барвних одягах (пп. Перфецька, Пушкар і Коморовська). Особливе враження зробив (“писаний” киттар та постолі. Численною була група покутських строїв. Два

строї зпід Коломиї, (пп. Ценко і Терлецька), два із Городенщини, (пп. Е. Дичківна і М. Шанковська) один із Снятинщини (п. Харина), один із Старих Кут. (п. Терлецька). Покутська група мала прегарні обгортки і чудовий завій голови. Із Придністрянського Поділля виведено три строї (пп. Е. Бендзяк, Е. Кульчицька і М. Лада). Темні вишивки й обгортки вражали суворо й гідно. З Буковини виступили строї дівчини й молодичі (пп. Возьна й Бернадін). Прегарне враження робили роскішно вишиті сорочки.

Зхарактеризувавши строї зах. України на присутніх зразках, п. Лотоцька заповіла виступ співачки Вероніки Цегельської, що відспівала кілька народніх пісень. Прегарно вийшли в її інтерпретації Гаовінського “Ягілочки”, Людкевича “Ой нависли чорні хмари”, Ярославенка “Нема в світі доокола” і “Косарі”.

Слідувала група строїв із Наддніпрянщини. Це були два лівові строї (пп. Охримович і Котович) і вбрання молодичь (пп. Черняхівська і Хомінова). Тут заповідка спинилась довше, обговорюючи прибрання голови дівчини й заміжньої

жінки, показуючи чудову тканину плахти і правильний крій корсетки. Зокрема відмічено білий завій молодіці, що обводять голову клясичною лінією. На цих чотирьох строях можна було побачити правильну силуетку народного вбрання Придніпрянщини. Прості лінії, гармонійні краски і легка вишивка повинні ввійти в ужиток наших хорів та вистав.

На закінчення відспівала співачка Інна Черняхівська низку народніх пісень. Лисенка: „В кінці греблі”, „Нащо мені чорні брови”, Лятошинського: „Ой у полі” і на закінчення „Гандзя” залишили дуже гарне враження.

П. Лотоцька перевела ще цілу групу через залю, щоби присутні могли добре приглянутись до кожного вбрання. Наприкінці дала ще почин до вибору найкращого строю. Голос залі, висказався при допомозі найсильніших оплесків за нашим репрезентативним убранням. Почесть носити найкращий стрій припала Наталці Охримович, що

своїм рум'яним, свіжим личком надихала його особливою принадою.

Слідувала перерва. Присутні ще живо дискутували над вибором, коли вже наспіла чергова точка — танкова група СУМ-у. Кілька молодих дівчат і хлопців відтанцювали бадьоро і жваво вязанку танків. Порівняння з виведеними строями насувало думку, наскільки зискала б група, коли б була зодягнена в спокійних колірах.

Наприкінці п. Лотоцька повела підсумки показаного. Цей вечір це барвний образок культурного життя нашого села. Це спроба — дати невеличке поняття про мистецький смак нашого народу та його осяги. Показ промовляє лінією, краскою і звуком і тому доходить і до людей, що не володіють мовою. Це успішний засіб зазнайомлення чужинців із нами.

Строї для показу походять із трьох збірок централі Союзу Українок Америки, Відділу СУА в Дітроїті і кооп. “Базар” у Філадельфії.

- Л. Б.

AN OPEN LETTER

(Continued from page 17)

ed from Chicago Public Library for a copy of “Spirit of Flame” by Lesya Ukrainka, presented by our Branch 56. Our Branch purchased two copies of this beautiful book in content as well as in appearance. One was presented to the Chicago Public Library and the second is kept as property of our Club. We hope to build up a small library of our own and collection of objects d'art.

The Junior Leaguers could take a hint about the book “Spirit of Flame,” published by our own organization The Ukrainian National Women's League of America, Inc., and dedicated to us, all of us “organized Ukrainian women of the U. S., who helped to publish this book.” Reviewers all over the country speak highly of “Spirit of Flame.” — “This unique book is definitely a “must.” It should be on the bookshelf of every Ukrainian family, in public libraries, and it should be distributed as widely as possible among non-Ukrainian Americans” (Ukrainian Weekly).

“The verses and dramatic pieces in this volume are a joy to

read, their language even in translation forceful, colorful yet full of beauty of poetical imagery. The foreword and introduction add necessary background for understanding and appreciation of the work, a collection for the connoisseur.” (Maurine Halliburton, Tulsa Sunday World).

Among items of sports (soccer) appears the name of the Ukrainian Lions in the North Section who have impressed their audiences with good clean competition. They are a new team of recent arrivals to this country that is proving a well-balanced squad. The newspapers laud them for excellent passing and team work. Top goal-scorer is Walter Marčevicz. They scored a victory in winning an elimination tournament for Major Division-entrance. Other teams aspiring to this entrance were Maroons, Norse, Falcons, Kickers, Necaxa and Rangers. Playing in the Major Division they have already scored many wins.

February proved an interesting month as our younger members were instructed in the fine art of coloring Ukrainian Easter eggs. Miss Ann Abramik has been teaching us all this fine art as

handed down to her by her aunt, whose handiwork is well known in Chicago.

Stephany Pitula
Br. 56 Jr. League

SHOWER PARTY

Philadelphia, Pa.

A shower party for the bride-to-be Miss Anna Duranovsky, betrothed of Mr. Michael Nasevich, Jr., both of Philadelphia, Pa., was given by Mrs. Mary Nasevich, the future mother-in-law, at her home, Franklin and Brown Sts., on Saturday, March 24, 1951.

Mountains of beautiful gifts for the bride-to-be were the assurance of Ann Duranovsky's popularity, as well as that of young Michael's, who is a “boy of the day” in our Community.

Mrs. Nasevich, Philadelphia's prominent business woman looked very charming and as a hostess is one of the finest. Delicious dinner was served, and several toasts were proposed for health and happiness of the “molodiat'a.”

Mrs. Anna Bodnar proposed a collection, which according to our custom is usually given to a worthy cause in the name of the guests of honor. Thus \$30 were collected and distributed: to the Press Fund of OUR LIFE \$10, to St. Basil's Orphanage in Philadelphia \$10, and \$5 each to the local Ukrainian Radio Programs.

P. P-ko.

ЗДОБУВАЮТЬ СЦЕНУ

На переломі року відіграно вперше на американському континенті “Лісову Пісню” Лесі Українки. За це трудне завдання взялася студія Й. Гірняка в Нью Йорку й поставником її була, як завжди Олімпія Добровольська.

У Парижі пробують сля дві українські режисерки. Нещодавно поставила Євгенія Чайка “Украдене Щастя” І. Франка зо своїм драматичним гуртком. Ніна Пилипенко вивела на сцені пєсу Людмилі Старицької-Черняхівської “Гетьман Дорошенко”.

Канадійські часописи принесли вістку, що в Вінніпегу діє як режисер артистка львівської опери Ірина Туркевич-Мартинець. Вона вивела вперше перед громадянство Вінніпегу пєсу М. Чирського “Отаман Пісня”, а згодом оперу М. Аркаса “Катерина”. Співдіяли в постанові Марта Кравців-Барабаш як муз. керівник і Дарія Снігурович-Нижанківська при укладі балету.

MA 7-1320

LO 3-9910

THERE IS

A DIFFERENCE IN FUNERAL SERVICE

Established 1920

NASEVICH FUNERAL HOME

MRS. MICHAEL F. NASEVICH

MICHAEL E. NASEVICH

SURPASSING SERVICE

Air Conditioned for your comfort

No deserving Poor Refused

N. E. COR. FRANKLIN & BROWN STS.

PHILADELPHIA 23, PA.

НА „ПИСАНКУ“ ДЛЯ ВАШОЇ ЦЕРКВИ
виконає

церковні ризи
фелони, стихарі, хоругви, прапори
напрестільні обруси, подушки
накривала на столики під Євангеліє
декоративні рушники на ікони
суконочки на чашу
рушнички на чаші
Кооператива

БАЗАР

822 NORTH FRANKLIN STREET

Philadelphia 23, Pa.

Писанки у великому виборі! Великодні картки!

Phone ST 4-2056

М. ГОЛОВАТИЙ

ОДИНОКИЙ УКРАЇНСЬКИЙ СКЛЕП,

де можна оглянути товар найкращих фірм
меблі до спальні • ідальні й кухні • машини до прання
газові й електричні печі • С. Е. холодильні (рефри-
джерейтор) і інші речі до окраси Вашого дому
ЦІНИ ПРИСТУПНІ І НА ДОВГІ СПЛАТИ

М. HOLOWATY

329 West Girard Avenue

Philadelphia 23, Pa.

ВИСТАВКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО МИСТЕЦТВА У МІТТЕНВАЛЬДІ

В днях 15.—17. вересня мин.
року відбулася в Міттенвальді,
в найрепрезентативнішій залі
готелю „Пост“, виставка укра-
їнського народного мистец-
тва, влаштована українським
зorganizованим жіноцтвом 2-х
міттенвальдських таборів —
Егер- та Піоніркасерне. Вистав-
лено понад 400 експонатів: ви-
шивок, килимів, різьб тощо.
Зокрема цінними були експона-
ти п. Лідії Горбачевської, яка
не жалівши труда, особисто
привезла їх із Мюнхену. Справ-
жньою прикрасою виставки бу-
ли чудові скульптури й різьби
мистця-скульптора Михайла
Черешньовського. Живописне
малярство було репрезентова-
не мистцем-сеніором ген. Б. Па-
лієм-Неїлом.

Виставку відвідало багато
чужинців, що не могли налюбуй-
ватись українським мистец-
твом. Найвимовнішим доказом
цього захоплення були численні
замовлення на вишивки й
різьби. Виставку відвідали та-
кож журналісти-представники
багатьох пресових органів.

Цей небувалий успіх вистав-
ки — це в першій мірі заслуга
відомої громадської діячки п.
Блянки Гаврисевич-Бачинської,
яка станула в проводі ініція-
тивної групи і весь час керму-

КОЖНА КАРНА ЧЛЕНКА СУА ВПЛАЧУЄ СВИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ДАТОК ДО НАРОД-
НОГО ФОНДУ! — КОЖЕН ВІДДІЛ СУА МАЄ БУТИ ЧЛЕНОМ УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕ-
СОВОГО КОМІТЕТУ (УКК) І ЗЛУЧЕНОГО УКРАЇНСЬКОГО АМЕРИКАНСЬКОГО ДОПО-
МОГОВОГО КОМІТЕТУ (ЗУАДК)!!!

„Дух полумя”

Чи є ще українська хата, щоб не мала „Спирит оф Флейм” прекрасного перекладу вибраних творів найкращої української поетки, жінки генія, Лесі Українки?

Вже пора зробити Вашим дітям прекрасний дарунок, українську поезію й драму в англійській мові. На уродини, на різні свята, такий дарунок зробить Вашим рідним і приятелям незвичайну приємність.

Хочемо поширювати нашу культуру серед американців,

SPIRIT of FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF
LESYA UKRAINKA
Translated by Panchal Condy
Foreword by Clarence A. Manning

то даймо їм в руки „Спирит оф Флейм”.

“We recommend this important book, as it is the first attempt to acquaint the English-speaking world with the most important works of this Ukrainian poetess which ‘can be read as an invaluable contribution to world literature as well.’”

(Dr. K. Kysilewskyj,
Ukr. Quarterly).

Замовляти, присилаючи 5.00 дол. (з поштовою оплатою) на адресу:

Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 N. 7th St., Phila., Pa.

ТОВ. ДОЧКИ УКРАЇНИ, 42 ВІДДІЛ СУА
У ФІЛАДЕЛФІЇ, ПА. бажає

ВЕСЕЛИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Головній Управі і членкам СУА, Головній Управі і членкам СФУЖО, та усьому українському народові.

За 42 Відділ СУА:

Павлина Панамаренко, голова
Марія Григорець, містоголова
Марія Бендзяк, секретарка
Олена Журибіда, касієрка.

З нагоди Воскресення Христового
з а с и л а ю найщиріші побажання
ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ
бувшим і теперішнім урядничкам,
співробітницям і прихильникам
Окр. Ради СУА у Філадельфії, Па.

А Н Н А С И В У Л Я К
Голова Окружної Ради СУА.

РАДІСНИХ СВЯТ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ

бажає своїм співробітникам і читачам

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ „НАШОГО ЖИТТЯ”

вала працю гурта молодших громадських працівниць: п. Дарії Степанякової п. Нюті Кузикової, п. Базалі, п. Павлюкової, п. Лощенкової, п. Гарматієвої, п. Левицької, пп. Дорошевих та інших.

Гарне оформлення виставки — це заслуга п. Франціски Прохазкової.

Міттенвальдське жіноцтво мало щастя покористуватися фаховою допомогою відомого вченого-етнографа п. проф. д-р Зенона Кузелі, який саме в цей час перебував на відпочинку в Міттенвальді.

Ця наскрізь вдала імпреза була також наслідком збірною зусилля тих багатьох свідомих громадян, що не жаліли часу й труду, щоб найкраще прислужитись пропаганді українського імені.

О. В.

Phone: POplar 5-5190

EMIL KULCHYCKY
2231 Fairmount Ave.
Philadelphia 30, Pa.

полагоджує продаж домів
і нотаріальні справи
посилки грошей
Грошові перекази
Міняє платничі чеки